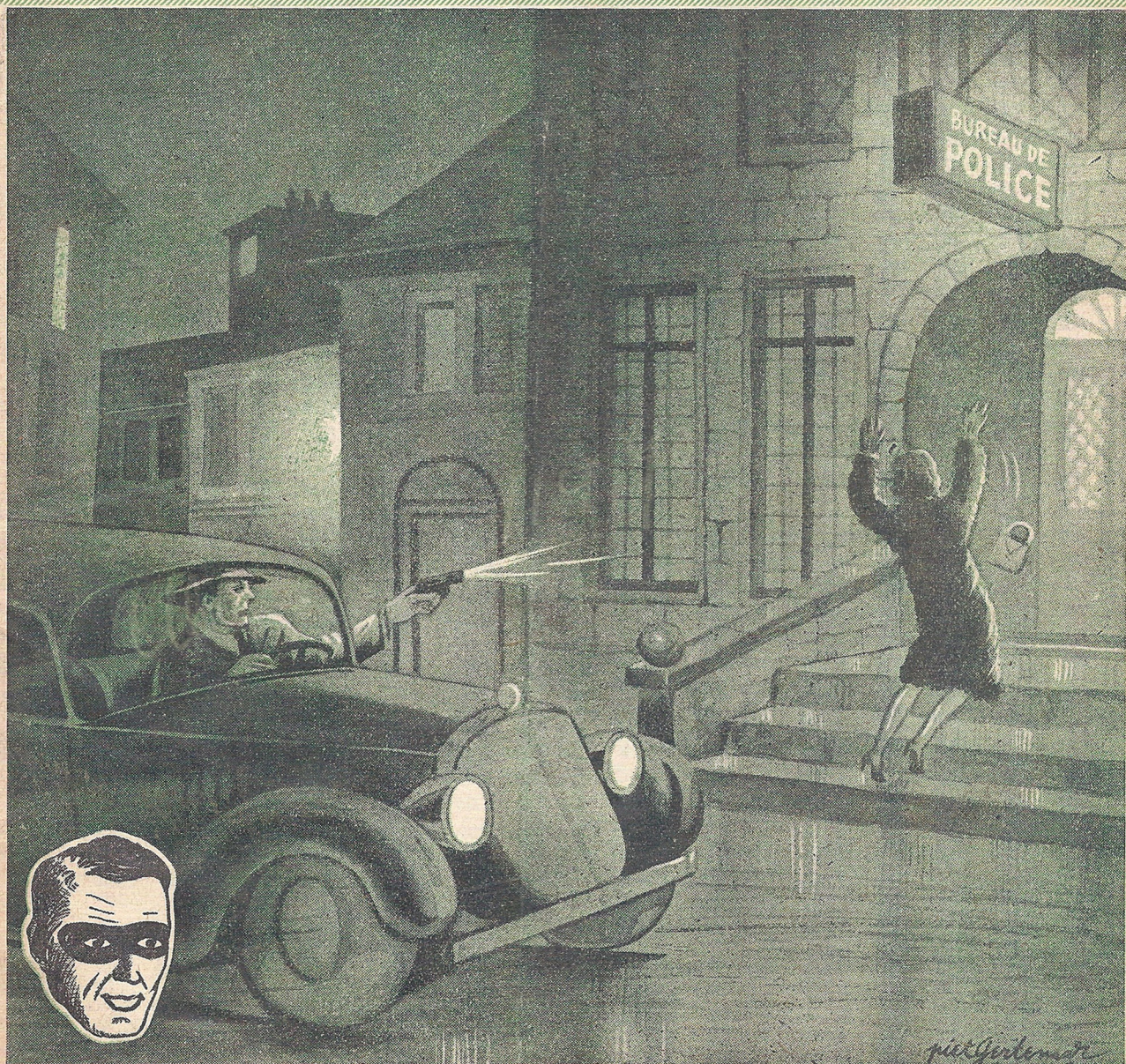

Nr. 24

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET HUIS IN DE MIST

HET HUIS IN DE MIST

HOOFDSTUK I

Waarin het weer uitstekend geschikt is om een verkoudheid op te lopen, terwijl John Templar tot de ontdekking komt, zending-capaciteiten te bezitten.

Traag rollen laaghangende wolken boven de glimmende keien van de verlaten kade. Een dikke, koude en vochtige mist drukt zwaar op de sluimerende stad. De schuimende golven, die onvermoeid tegen de rotsen slaan, voortgestuwd door de uitschieters van een heftige zuidwester, spatzen driftig uiteen, terwijl het donkere water van de rotsen terugvloeit in de kokende zee.

Hevige windvlagen slaan soms een gat in de mistbank. Het zicht is dan even beter. De lichten van een gemeerde kotter en een verroeste lantaarn worden zichtbaar en dan is het weer even donker als voorheen.

Het begint te motregen. Het gieren van de storm vermengt zich met het onophoudelijk loeien der misthoorns op zee. Schepen zoeken tastend hun weg door de huizenhoge golven van Het Kanaal; ze varen halve kracht teneinde een eventuele aanvaring geen noodlottige gevolgen te geven.

Aan de monding van de Seine, achterin de ronde baai, ligt Le Havre, de grote Franse havenstad, waar de reizigers uit de Nieuwe Wereld van de transatlantische schepen aan land gaan. Ze nemen daar onmiddellijk de sneltrein naar Parijs en hebben er geen belang bij ook maar één uur in dat smerige Havre rond te dwalen.

De kade is verlaten, op één man na. Het is een eenzame, nachtelijke wandelaar, die langzaam over de hobbelige keien voortschuifeld. Hij is gekleed in een donkere regenjas en dito hoed met slappe rand, die laag over de ogen hangt. Tussen de onzichtbare lippen bengelt een stukje sigaret, waarvan het uiteinde nu en dan even helder opgloeit.

Een torenklok slaat het middernachtelijk uur. Een nieuwe dag is aangebroken, doch de mist en de storm houden aan. De strijd der elementen tegen de kust van Frankrijk neemt geen ogenblik af.

De eenzame wandelaar luistert naar de wegstervende dreun van de torenklok, die door het loeien van de storm wordt opgeslokt en overstemd. Hij trekt even aan zijn sigaret en houdt het gloeiend kooltje vuur vlak boven de wijzerplaat van zijn polshorloge om de stand der wijzers te controleren. Snel gaat de hand weer terug in de zak van de donkere regenjas en het langzaam uitdovende kooltje vuur verdwijnt met een wijde boog in de mist om ergens op de rotsen terecht te komen.

— Brrrrrr...., wat een hondenweer, mompelt de man binnensmonds. Hij trekt het hoofd wat dieper in de opgeslagen kraag en slentert langzaam verder. Zachtjes neuriet hij een wijsje dat hem plotseeling door het hoofd speelt. Hij glimlacht en knijpt de ogen wat toe voor de fijne motregen.

— J'aime la mer, comme une femme, zingt hij dan en zijn gedachten gaan terug naar de tijd toen hij in Marseille was en hier dit liedje voor de eerste maal hoorde. Dat was een paar jaar geleden; in het zonnige zuiden waar de zee even blauw is als de lucht en de palmen soepel heen en weer bewegen worden door een zwoele wind.

Vanuit de mist doemt plotseling een donkere schaduw op. De man tuurt ingespannen door de intense duisternis en onderscheidt de omtrekken van een huis, dat links van de kade op het trottoir staat. Achter de gesloten luiken brandt licht en op sommige plaatsen straalt een witte streep naar buiten.

De donkere gedaante blijft een ogenblik bewegingloos staan. Hij kijkt naar het huis, dat hij nu reeds drie nachten geobserveerd heeft. Drie maal vier lange uren stond hij op post en sloeg nauwkeurig iedere bezoeker, die er binnenging gade. Hij lette op

hun gedrag en luisterde aandachtig naar hetgeen zij zeiden.

Nu wist hij hoe hij hier binnen moest komen. De bepaalde wijze van kloppen en het wachtwoord waren hem bekend en wat zich achter die muren van dat huis afspeelde, kon hij wel gissen.

Langzaam loopt hij op de hoge deur toe, kijkt enkele seconden in gedachten naar de elektrische bel en grijpt dan met zijn linker hand de koperen klopper.

— Twee maal kort, één maal lang en weer tweemaal kort, fluistert hij in zich zelf, tilt dan de klopper op en laat deze aldus op het koperen plaatje neerkomen.

Het geluid, dat door de aanraking der beide metalen, wordt voortgebracht, galmt door de nachtelijke duisternis en wordt spoedig opgenomen door het geraas van de storm. De panden van zijn jas fladderen hevig heen en weer, terwijl iedere keer zijn rechterhand naar zijn hoed gaat om te voorkomen, dat deze door een rukwind wordt weggevoerd.

Hij hoort hoe aan de andere zijde van de deur een grendel wordt weggeschoven, een ketting klettert tegen het hout, wordt vastgemaakt en dan zwenkt de deur langzaam op een kier open.

Voor de smalle opening staat een klein gedaante, die de bezoeker vragend en onderzoekend aankijkt.

Deze schudt de regen van het gezicht, maakt de bovenste knoop van zijn regenjas los en zegt:

— De Sphinx verwacht mij.

De kleine man in de deuropening neemt de bezoeker van top tot teen op, knijpt zijn spleetogjes iets toe en antwoordt dan:

— Hebt U haast, monsieur?

— In haast en kan niets goed geschien, tenzij dat ge de pest moest vlien, antwoordde de bezoeker.

Dit was het wachtwoord geweest en in antwoord hierop sloot de kleine man de deur, haakte de ketting los en opende haar dan geheel om de vreemdeling binnen te laten.

Het geloei van de storm en de motregen werden buitengesloten. In de ruime, zacht verlichte hall was het heerlijk warm en rustig. De kalmte deed weldadig aan en met een behagelijk gevoel ontdeed de bezoeker zich van jas en hoed, veegde zich het gelaat met een zakdoek af en volgde dan de portier de trap op naar de eerste verdieping.

Hier was het aanzienlijk lichter. Midden in de gang hing een grote lamp, die een helder licht verspreidde en eerst nu kon men de bezoeker nauwkeurig opnemen.

Het was een groot, fors gebouwd persoon van omstreeks vijftig jaar, goed gekleed met prettige manieren, terwijl het fijn besneden gezicht een grote wilskracht en energie uitstraalde. Zijn goed geproportioneerde gestalte, de soepele tred en de gezonde teint, verrieden onmiddellijk de sportsman in hart en nieren, terwijl de scherpe uitdrukking van de ogen en het hoge voorhoofd kenmerken waren van een groot intellect.

Geheel bij toeval was hij tijdens zijn verblijf in Parijs in contact gekomen met de misdaad en, aangezien hij er nu eenmaal eigen wetten op na hield, ook met de autoriteiten der diverse landen.

Ongetwijfeld zal de lezer deze persoon onmiddellijk herkend hebben als John Templar, de Grote Onbekende, de Gentleman-inbreker, die onophoudelijk op voet van oorlog leefde met de internationale leiders van een uitgebreide organisatie, welke zich bezig hield met de handel in cocaine en grootse plannen in voorbereiding had voor de handel in blanke slavinnen.¹⁾

Zowel hijzelf, alsook zijn onafscheidelijke vrienden Charles Houston en Ophelia Morgan, werden in een opwindend avontuur betrokken tijdens hetwelk John Templar een bedrag van 20 miljoen francs in de wacht sleepte, hetwelk hij een zekere Graaf Squinza, de financier van de bende, afhandig had gemaakt. Graaf Squinza werd evenwel kort hierna door zijn aanvankelijke pupil, Jérôme Saligny, de leider der organisatie, vermoord, doch stierf niet voordat hij Templar en zijn vrienden enkele inlichtingen had gegeven met betrekking tot de plaats waar Saligny zich waarschijnlijk zou ophouden. Hij noemde onder andere de Rue du Port in Le Havre, waar Saligny onder de valse naam Bévriil een appartement gehuurd had.

Het was Templar en zijn vrienden niet bijzonder moeilijk gevallen, de Rue du Port in Le Havre te vinden alsmede het huis, waarin Saligny een appartement gehuurd zou hebben.

Gedurende drie nachten hield Templar persoonlijk dit huis in de gaten, en hij

¹⁾ Zie No. 23 „IN DE GREEP VAN HET KWAD.“

kwam al spoedig tot de conclusie, dat het gehele huis door Saligny gehuurd was en dat hier gelegenheid gegeven werd tot het gebruik van verdovende middelen, terwijl hij zo'n vermoeden had, dat het gedegeneerde publiek, dat regelmatig dit établissement bezocht, dit huis had gemaakt tot een centrum van prostitutie en ontucht.

De kleine portier bracht Templar naar een vrij kaal vertrek, waarin slechts enkele fauteuils en een bureau stonden. De vloerbedekking bestond uit een goedkope rieten mat, terwijl het behang op de muren ongetwijfeld dateerde uit de tijd van de oorlog van 1914—1918.

De portier, als men dit gedrocht althans dit ambt mag toedenken, nam zwijgend achter het bureau plaats, legde zijn ellebogen op het eikenhouten blad en vouwde de klamme, beverige handen, terwijl hij vanonder een paar half neergelaten oogleden naar de bezoeker keek.

Templar bleef rustig voor het bureau staan, stak nonchalant een sigaret op en wachtte op hetgeen hem gevraagd zou worden.

— Mag ik Uw papieren zien? vroeg het gedrocht.

Templar liet zijn hand in zijn binnenzak verdwijnen en haalde er een paspoort uit, dat hij voor de man op het bureau legde.

Deze nam het op, bladerde er in en zei:

— Dr. Winfred Miller? Amerikaan? Zo, zo. Hoe komt U hier zo verzeild, als ik vragen mag, Dr. Miller? Ik bedoel hoe kreeg U dit adres?

— Het werd mij op de boot door iemand gegeven. Ik ben vanmiddag aangekomen met de Queen Elizabeth.

— En in welke wetenschap bent U gepromoveerd?

— Medicijnen, luidde het antwoord, hetgeen volkomen met de waarheid in overeenstemming was, want John Templar was inderdaad medicus, al had hij dan ook nooit een practijk uitgeoefend.

Het antwoord scheen de portier enigszins te bevredigen. Hij trok de wenkbrauwen op, opende de oogleden iets meer en vroeg:

— Maar als medicus kunt U toch zoveel verdovende middelen krijgen als U wenst? En waarschijnlijk heel wat goedkoper.

— Dat is zo, antwoordde Templar. Doch de sfeer kan ik als medicus niet verschaffen. Ik bedoel: deze établissements hebben iets bevredigends op zich zelf, de om-

geving, het publiek. . . .

De portier scheen dit antwoord wel te bevallen. Hij gaf het paspoort terug en zei:

— Wenst U uitsluitend „sneeuw” te gebruiken of stelt U ook prijs op gezelschap van een dame?

Templar dacht even snel na en antwoordde dan:

— Ik wil genieten. Ik neem dus alles wat mij enigszins kan bevredigen.

— Dan krijg ik vijf duizend francs van U.

Templar haalde een rolletje bankpapier uit zijn broekzak, trok er vijf biljetten van duizend uit en wierp deze voor de man op het bureau neer. Deze borg het geld in zijn binnenzak, stond op en verliet het vertrek, op de voet gevolgd door Templar.

Hij werd binnengelaten in een geweldig grote kamer, die meer leek op een soort balzaal. De meubilering was buitengewoon. Overal, langs alle wanden hingen geweldige spiegels, de vloer was bedekt met dikke tapijten, terwijl aan het plafond een drietal kroonluchters hingen, welke een zee van licht verspreidden.

Langs de wanden stonden comfortabele sofa's en fauteuils, die bezet waren door een twintigtal personen, mannen en vrouwen.

Templar kende het interieur van dergelijke gelegenheden en hij werd dan ook geenszins afgeschrikt door de bizarre houdingen, welke sommige bezoekers aan de dag legden.

Hij liet zich ogenschijnlijk vermoeid op een divan vallen, stak een nieuwe sigaret op en zag hoe een jonge vrouw zich van een klein gezelschap losmaakte en langzaam en zo bevallig mogelijk met wiegende heupen op hem toeschreed. Het was vreemd, dat alles zo kalm was hier. Er werden op fluisterende toon gesprekken gevoerd, een in de hoek staande radio speelde zachte dansmuziek, terwijl twee ventilatoren zachtjes snorden en de rook- en dranklucht uit het vertrek verwijderden.

De jonge vrouw, die er werkelijk zeer aantrekkelijk uitzag, was nu vlak bij hem. Ze was gekleed in een glimmende, zwart-satijnen-avondjapon, die strak om haar bevallig lichaam gespannen zat en haar vormen allerverleidelijkst deed uitkomen.

Ze nam naast hem op de sofa plaats en keek hem met smachtende ogen aan. Templar kende het leven voldoende om te weten, dat deze blik de waarheid sprak en niet de

gewone „handelsblik” was van een publieke vrouw.

Ze schoof iets dichter naar hem toe, en haalde uit een klein tasje twee opgevouwen stukjes papier. Zo te zien waren het de bekende poederzakjes, welke men van de apotheker krijgt. Templar begreep echter onmiddellijk, wat dit betekende en hij had zich voorgenomen de cocaine zonder meer in te nemen.

Van een klein, links van de sofa staat tafeltje nam ze een karaf en twee glazen, welke ze half vulde. Ze opende de zakjes en wierp de inhoud in de beide glazen, waarna ze er één aan Templar gaf.

Deze nam het glas aan, haalde met zijn andere hand snel, doch ongemerkt een klein, wit tabletje uit zijn vestzak en liet dit vliegensvlug in het glas vallen. Hierdoor werd de cocaine volkomen geneutraliseerd en had het geen schadelijke uitwerking op zijn geestesgesteldheid en denkvermogen.

De jonge vrouw drukte zich tegen hem aan, terwijl ze het glas in één teug ledigde. Templar volgde haar voorbeeld en hoewel de cocaine hem geen moment benevelde, toch merkte hij duidelijk de invloed, die deze aan cocaine verlaafde jonge mooie vrouw op hem uitoefende. Tenslotte was ook John Templar maar een mens. Doch hij had besloten zijn zinnen bij elkaar te houden al wilde hij het spel ook tot de laatste ronde meemaken. Terwijl hij de vrouw rustig haar zinnen bot liet vieren, nam Templar opletend zijn omgeving in zich op. Hier en daar zaten of lagen jonge mannen en vrouwen in fauteuils of op divans. Hun verstand was beneveld door het verdovingsmiddel, hun remmen waren gebroken en wanneer men een bevestiging wenste te hebben van Emile Zola's meesterwerk „La bête humaine” (Het dierlijke in de mens) dan behoefde men slechts de gedragingen gade te slaan van personen, die onder invloed van een verdovingsmiddel zijn. Dieren in mensengedaante, die hun lichamen, het hoogste goed der Schepping, gebruiken voor tegen-natuurlijke en de meest liederlijke handelingen, die tijdens de crisis van hun roes de laagste en gemeenste taal uitslaan; die elkander slaan, schoppen of op vele andere wijzen pijnigen teneinde de zinnen te prikkelen.

Dieren in mensengedaanten? Neen, geen dieren, maar gedegenererde en totaal verwilderde mannen en vrouwen, die slechts

leven door in een constante toestand van geestelijke verdoving te blijven, die hen bevrediging moet schenken en de laagste en meest verborgen eigenschappen van de zondige mens naar boven brengt en die van de Schepping een allerbelachelijkste caricatuur maakt.

Templar walgde bij het zien en horen van dit alles. Hij schaamde zich bijna zelf mens te zijn, te leven in wat men placht te noemen een geciviliseerde gemeenschap, die de kaffers en inboorlingen, de heidenen en de maatschappelijk gestruikelden tot betere inzichten wil brengen.

De jonge vrouw, die zich behagelijk tegen hem aanleide, was één van die degenerés — superficiëel en karakterloos — wier geestesgesteldheid volkomen uit het evenwicht was geslagen en die thans, misschien na de vijfde of zesde dosis cocaine, haar wellust hoopte te bevredigen, ja, moest bevredigen, omdat haar morele en lichamelijke remmen totaal gebroken waren. In een hoek van de zaal, dicht bij de radio, werd plotseling iets luidruchtiger gesproken.

Een jonge vrouw lag half zittend op een sofa, terwijl een oudere man met verwaasde, wezenloze ogen naast haar zat.

Zij was in gesprek met iemand, die men in een café als kellner zou betitelen.

— Ik smeeke het je, zei ze met een onnatuurlijke stem. Ik moet meer hebben.

De kellner schudde beleefd het hoofd en haalde de schouders op.

— Het spijt me, Madame, antwoordde hij, maar U moet eerst de rest betalen. Ik mag U niets meer geven.

— Maar ik moet het hebben, schreeuwde ze hysterisch, ik moet het hebben... ik moet....

Het dreigde een paniek te worden. Sommige bezoekers richtten zich half versuft op en keken met dromerige ogen naar de plaats vanwaar het geschreeuw kwam.

— Het spijt me, Madame, maar ik heb mijn orders, herhaalde de kellner. U zult eerst moeten betalen.

— Maar ik zal morgen betalen, riep de vrouw ontzet uit, morgen heb ik geld, ik zal je geven wat je hebben wilt, maar, bij God, ik smeeke je geef me nog iets. Ik word gek, ik sterf, ik houd het niet langer uit. Ze gleed van de sofa af en begon met handen en voeten te slaan. Haar toestand vertoonde veel gelijkenis met iemand, die aan een aanval van delirium tremens lijdt. Ze gil-

de de liederlijkste taal uit en traptte en sloeg iedereen, die trachtte haar te benaderen.

Op dierlijke wijze scheurde ze de kleren van haar lichaam; ze sprong overeind, liep op de kellner toe en greep de man bij de keel, terwijl haar half ontklede lichaam trilde en schokte door de steeds aangroeiende zinnenprikkeling, welke geen bevrediging kon vinden.

De kellner greep haar ruw beet en duwde haar van zich af. Ze kwam met een plof op de divan terecht en wierp zich op de oudere man, die nog steeds verwaasd voor zich uit zat te staren. De vrouw scheen werkelijk al haar zinnen te hebben verloren en verkeerde in een toestand van volslagen geestesverwilderung.

Templar voelde bij de aanblik van dit mensonterend schouwspel een gevoel van uitgesproken walging in zich opkomen, een gevoel, dat gepaard ging met een stijgende haat tegen diegenen, die voor dit alles verantwoordelijk waren en die zich verrijkten ten koste van de gezondheid hunner „cliënten”.

De jonge vrouw, die nog steeds in een soort roes tegen hem aangeleund hing, opende haar ogen en keek met een vreemde, verre blik in haar matte ogen om zich heen.

Ze sloeg geen acht op het kleine incident, dat zich in de verste hoek van de zaal afspeelde en plotseling sloeg ze haar armen om Templar's hals en drukte haar koortsachtige lippen op de zijne.

Templar liet haar gewillig gaan. Niet, dat hij in vervoering geraakte, maar om het spel te spelen, dat hij zichzelf toebedacht had.

Enkele mannen namen de tot krankzinnigheid gedreven vrouw hardhandig op en droegen haar zonder veel omhaal het vertrek uit, waarna de rust in dit „kunstmatig paradijs” weer terugkeerde.

De jonge vrouw nam Templar bij de hand en geleidde hem eveneens de zaal uit. Op de gang was het gelukkig iets koeler. Hij voelde hoe zijn slapen hamerden en hij realiseerde zich dat hij hoofdpijn had.

Zonder een woord te zeggen nam de vrouw hem mee naar een ander vertrek, hetwelk waarschijnlijk haar eigen kamer was en waar zij ongetwijfeld een bevrediging harer zinnen verwachtte.

Doch Templar was geenszins van plan zijn rol tot zover te spelen. Eerder zou hij

trachten eens rustig met deze jonge vrouw te spreken. Het was eigenlijk vreemd. Hij was nu misschien een half uur in haar gezelschap en toch had hij haar stem nog niet gehoord.

De lagere temperatuur in de kamer bracht de vrouw enigszins tot de werkelijkheid terug. En de werkelijkheid is juist hetgeen de man of de vrouw, die aan cocaine verslaafd is, verafschuwet, en met alle mogelijke middelen zal trachten uit de weg te gaan.

Zij deed dan ook een greep in haar tasje en haalde er een nieuwe poeder uit, welke ze in een glas water oploste.

Templar achtte het juiste ogenblik gekomen om in te grijpen. Hij liep op haar toe en nam haar het glas af, terwijl hij snel een klein wit tabletje, dat hij uit zijn vestzak had genomen, er in wierp.

De vrouw keek hem even verbaasd aan, doch bijna onmiddellijk laaiden vlammen van haat in haar donkere ogen op. Haar ontegenzeggelijk knap gelaat werd vervongen en kreeg een onmenselijke uitdrukking, haar lichaam beefde, terwijl haar ogen onafgebroken koortsachtig heen en weer draaiden.

— Neen, zei Templar rustig. Je hebt genoeg gehad vanavond.

Met een snelle beweging trachtte ze het glas van hem af te nemen, waarin zij toevallig slaagde. Zij zette het aan haar droge lippen en sloeg de inhoud in één teug naar binnen. Ze glimlachte sarcastisch tegen hem en smet het glas voor zijn voeten stuk waar het in duizend scherven bleef liggen, als een stille getuige.

Templar wist, dat deze dosis cocaine zijn uitwerking zou missen door het tabletje dat hij er juist bij tijds had ingeworpen, en hij was dan ook ten zeerste verbaasd, toen hij bemerkte hoe de vrouw als bij toverslag veranderde. Zij werd weer de slappe, karakterloze vrouw van voorheen. Haar ogen stonden weer mat, de vlammen, die zoeven nog fel hadden opgelaaid waren uitgedoofd en hadden plaats gemaakt voor een verzenzend vuur van hartstocht.

— Kom, fluisterde ze.

Doch Templar was niet van plan ook maar één duimbreed meer toe te geven. Hij wou en zou ingrijpen en wel onmiddellijk.

Hij vatte haar bij de hand en liet haar in een fauteuil plaats nemen, terwijl hij zelf teevenover haar ging zitten.

Hij presenteerde haar een sigaret, welke

ze weigerde, stak er zelf één op en keek haar enkele ogenblikken strak en ernstig aan.

— Laat mij vijf minuten met je praten, zei hij op vriendelijke toon, vijf minuten maar. Daarna zal ik aan je wensen gehoor geven.

Ze gaf geen antwoord, doch keek hem als door een nevel aan.

— Luister goed, zei hij, laat mijn woorden goed tot je doordringen. Ban voor één ogenblik die zinnebeelden en fata morgana's uit je gedachten. Zie je me? Hoor je me? Antwoordt.

— Ja, ik hoor je wel, wat wil je me vertellen.

Templar constateerde, dat de cocaine haar uitwerking had gedaan ondanks het tegengif, dat hij in haar glas had gegooid. Of was het autosuggestie? Ontegenzeggelijk, het tegengif had zeer zeker gewerkt, doch de vrouw was dermate door cocaine vergiftigd, dat alleen de gedachte er aan reeds voldoende was om haar te bedwelmen.

— Luister goed, ging hij verder, zich iets naar voren buigend, ik weet, dat je graag van die verslaafdheid zoudt willen genezen. Je hebt het me zoeven zelf gezegd, maar je bent bang, je vreest de werkelijkheid, je bent te laf om het ware leven onder de ogen te zien. Door middel van cocaine breng je je geest in andere, onwerkelijke sferen, die uitsluitend bestaan in een vergiftigd brein. Je durft de werkelijkheid niet meer te ontmoeten, je zoudt zelfmoord willen plegen, maar je bent laf, en ook dat durf je niet. Doch je pleegt onbewust zelfmoord. Je geeft je over aan een verdovingsmiddel, dat ook doodt, heel langzaam weliswaar, maar zeker. Je zult echter een dood sterven, die je je grootste vijand niet zult toewensen. Keer terug tot het ware leven, reinig je geest en geniet op een gezonde wijze van een waar genot.

De ogen van de jonge vrouw waren iets wijder opengegaan en straalden een minder matte uitdrukking uit. Zij scheen te luisteren, ja, het scheen zelfs, dat Templar's woorden, doch vooral de betekenis daarvan tot haar bevattingsvermogen doordrongen.

Ze haalde haar schouders lusteloos op en antwoordde flauwtjes glimlachend:

— Waarom geef je mij hoop, terwijl je evengoed weet als ik, dat er geen andere mogelijkheid is dan doorgaan.

— Neen, antwoordde Templar resoluut.

Dat is niet juist. Er is een mogelijkheid, een heel grote zelfs, maar je moet durven en... willen. Niet zo maar willen, maar je moet je wil daartoe tonen. Hier, neem dit eens in.

Hij had inmiddels nog twee tabletjes uit zijn zakje gehaald en deze in een glas water gegooid.

— Dit is een ontgiftigingsmiddel. Ik zeg niet, dat je hierdoor in één keer van je verslaafdheid af bent, doch het zal op het ogenblik je verstand iets opklaren. Het zal je helderder doen denken, en zodra je je geheel ontuchttert zult voelen moet je het besluit nemen waarvan alles, ja zelfs je leven afhangt. Stop met de cocaine: IK ZAL JE HELPEN, maar:... JIJ MOET MIJ HELPEN.

Ze keek hem even niet begrijpend aan, terwijl nog steeds een sceptische glimlach om haar lippen speelde. Niettegenstaande nam ze het glas op en dronk de inhoud op.

— Waarmee moet ik je helpen? vroeg ze.

— Je moet me helpen jou te genezen, dan zal ik jou helpen te genezen. Het klinkt gek, hè? Maar toch is het zo. Je kunt me helpen door wilskracht te tonen en vooral goede wilskracht. Je moet doordrongen worden van de oneindige diepte waarin je terecht gekomen bent. Ik weet niet hoe en waarom, maar je bent ontzettend ver van de natuurlijke levenswijze afgedwaald. Vertrouw mij ten volle en leef vijf dagen zoals ik je voorschrijf. Vijf dagen van volkomen onthouding en neem de medicijnen in, die ik je zal geven.

— Ben je dokter? vroeg ze met iets meer belangstelling.

— Ja, luidde Templar's antwoord. Denk echter niet, dat ik mij in de eerste plaats het lot der verslaafden aantrek. Ik betreur hun degeneratie, doch in wezen zijn ze daar zelf deschuld van. Mijn onbegrensde antipathie, mijn haat en mijn weerzin gaan uit naar diegenen, die jullie geholpen hebben dit peil te bereiken. Het is mijn doel deze mensen ter verantwoording te roepen en hun organisatie uit te roeien. En ik zal hierin slagen,... ook zonder jouw hulp.

— Goed, antwoordde de jonge vrouw na enige aarzeling. Ik zal me aan je overgeven, maar... één ding moet je me toestaan.

— En dat is?

— Laat me nog één poeder innemen...

— Neen, antwoordde Templar streng en resoluut. Je hebt de laatste dosis gehad.

— Eentje maar... de laatste..., ik

zweer het je bij alles wat me heilig is. . . .

— Neen, hield Templar vol. Niets meer. Je kunt nog een tabletje van me krijgen.

Ze schudde haar hoofd en scheen weer in een toestand van verwildering te geraken.

Templar vatte haar snel bij de hand en voerde haar de kamer uit. Zonder protesten te laten horen, volgde zij hem de trappen af.

— Laat me mijn mantel halen, zei ze. Het is ontzettend mistig buiten.

— Neen, niet nodig, antwoordde John Templar.

Hij nam zijn regenjas van de kapstok in de hal en sloeg deze om haar ranke schouders, terwijl hij de knopen vastmaakte en de ceintuur er ombond. Dan sloeg hij de kraag van zijn colbert omhoog, zette zijn hoed op en opende de straatdeur, die even later zachtjes achter het tweetal dichtviel.

Een dikke, stinkende mist sloeg hen in het gelaat; de storm hield onverminderd aan en de motregen druide nu steeds omhoog.

Templar stak zijn arm door de hare en leidde haar snel over de kade in de richting van de haven, in de omgeving waarvan hij zijn hotel had.

Zonder één woord te zeggen liep ze naast hem voort. Hij voelde hoe haar lichaam rilde onder de regenjas. Maar hij voelde ook hoe zijn overredingskracht hem had geholpen, een reeds verloren gewaande vrouw van haar ondergang te redden.

*

HOOFDSTUK II

Waarin een oude zeekapitein het niet zo nauw schijnt te nemen en Charles blijkt geeft van een verklaarbare partijdigheid.

John Templar trok de fijne naald van het injectie-spuitje uit het blanke vlees, ontsmette de plek met een in jodium gedrenkt watje en sloeg de dekens weer terug.

Hij glimlachte voldaan toen hij met een blik van tevredenheid in zijn ogen naar de jonge vrouw keek, die als een onschuldige maagd tussen de smettelooze lakens lag, terwijl de donkere lokken haar knap gezichtje omkransten en weelderig lagen uitgestald op het witte kussen.

— Zo, dit spuitje zal je goed doen. Slaap

eens een normale slaap en morgen zullen we verder spreken. Ik heb je grondig onderzocht en ik verklaar je op mijn woord van eer, dat je niet veel langer met dat spelletje had moeten doorgaan.

De jonge vrouw gaf geen antwoord en sloeg haar ogen neer.

— Het enige wat je nodig hebt is vertrouwen in mij en durf, om straks het ware leven onder het oog te zien, het ware leven, dat toch zo schoon kan zijn, tenminste wanneer wij het schone willen zien. Ga nu maar slapen. Wel te rusten.

— Wel te rusten, dokter.

— Ik weet niet eens je naam, vervolgde Templar plotseling. Hoe heet je eigenlijk. Mijn naam is Miller, Dr. Winfred Miller.

— Ik heet Maryse Choisy.

Templar knikte haar vriendelijk toe, draaide het lampje op het nachtkastje uit en verliet zachtjes het slaapvertrek, de deur achter zich sluitend en de sleutel bij zich stekend.

Het was vreemd, maar hij voelde zich op dat ogenblik helemaal geen gentleman-inbreker meer, geen avonturier, geen grote onbekende. Had hij niet opgetreden als een arts? Probeerde hij niet deze jonge vrouw gezond te maken? Zeker, doch hij voelde, dat hij weliswaar qua ontwikkeling een bekwaam geneesheer was, doch niet qua roeping. En waar het gevoel bij een arts tekort schiet, kan het verstand niet aanvullen. Neen, het was slechts een middel om zijn uiteindelijke doel te bereiken: de vernietiging van Saligny en diens bende, het uitroeien van deze handel in verdovende middelen en het voorkomen van een grote handel in blanke slavinnen, welke reeds door Saligny geprojecteerd was.

Templar betrad even later de zitkamer, waar zijn vrienden Charles, Ophelia en James op hem zaten te wachten om de ervaringen van de Grote Onbekende te vernemen.

Voordat hij een woord zei nam hij een sigaret uit zijn koker, stak deze met welbehagen aan en zette zich in een gemakkelijke fauteuil, terwijl hij zijn lange benen over elkaar sloeg.

— Ik had eigenlijk gedacht dat jullie al naar bed waren, begon hij.

— Sinds één uur waren we dat iedere vijf minuten van plan, John, antwoordde Charles, maar iedere keer besloten we nog

vijf minuten op je te blijven wachten. En nu is het bijna drie uur. Heb je iets bereikt?

— Ik weet niet hoe jullie het zullen opvatten, antwoordde Templar, maar persoonlijk acht ik mijn ervaringen als een stap in de goede richting. Met andere woorden, ik heb niet zo zeer onmiddellijke successen geoogst, maar het is mij gelukt een vrouw, die verslaafd is aan cocaine met mij mee te nemen uit dat huis om haar hier te verplegen.

— Bedoel je, vroeg Ophelia, dat je zo'n . .

— Zeg het woord niet, Ophelia, viel Templar haar snel in de rede. Weeg je woorden met betrekking tot deze vrouwen zorgvuldig, alvorens ze uit te spreken. Neem één goede raad van mij aan: beoordelen en veroordelen zijn twee. Spreek gerust je eerlijke mening omtrent iemands gedrag uit, maar veroordeel de persoon zelf nimmer. We kunnen nooit van onszelf zeggen, dat we dit of dat nimmer zelf zullen doen. Maar, om kort te gaan, ik bracht dus deze vrouw mee naar het hotel en huurde een kamer voor haar.. Ik heb haar grondig onderzocht en daarbij bemerkt, dat haar toestand verre van rooskleurig is. Maar als zij alle energie grijpt die ze maar verzamelen kan, dan komt ze er zeer zeker vanaf.

— Maar wat wil je eigenlijk met haar doen? vroeg Charles. Alleen maar genezen?

— Neen, ik wil door middel van haar het kwaad in de kiem aantasten en trachten te smoren. Ik hoop, dat zij mij inlichtingen zal kunnen verschaffen ten aanzien van Saligny's plannen met betrekking tot diens handel in blanke slavinnen. Zij vertelde mij, dat ze binnenkort naar het buitenland zou gaan, om daar een nieuw leven te beginnen. Ik heb hieruit uiteraard mijn eigen conclusies getrokken.

— Heb je Saligny gezien? vroeg Charles.

— Neen, ik heb geen enkele bekende ontmoet. Het is natuurlijk een voordeel, dat Saligny mij niet kent en ik hem wel. Hij heeft mij alleen maar gezien in mijn vermomming van Jerobeam Strumpfenkeiler.

— Maar Saligny moet toch in Havre zitten, merkte Ophelia op.

— Ongetwijfeld, ja, maar waar? We zitten nu bijna twee weken hier en tot dusver hebben we de kennismaking met hem nog niet kunnen hernieuwen.

— Maar in dat huis zullen ze die vrouw natuurlijk missen, John.

— Juist, en dat is juist hetgeen wat ik beoogde. Saligny zal dit ter ore komen en misschien zal hij lont ruiken. We moeten hem uit zijn schuilplaats zien te lokken.

— Heb je al nieuwe plannen voor morgen? vroeg Ophelia.

— Ja, antwoordde Templar terwijl hij een geeuw probeerde te onderdrukken. Maar ik stel voor dat we er eerst een nachtje over gaan slapen. Morgen om acht uur aan het ontbijt en dan zal ik jullie voorstellen aan Mademoiselle Maryse Choisy en mijn verdere plannen uiteenzetten.

Gedurende een volle minuut bleef de telefoon aanhoudend rinkelen alvorens de man, die geheel weggedoken onder de dekens lag, zijn arm uitstreckte en de hoorn opnam.

— Hallo?

— Monsieur Brévil er is iets onaangenaams gebeurd, antwoordde een zenuwachtige stem aan het andere eind van de draad.

Onmiddellijk zat Saligny, die sedert zijn verblijf in Le Havre de naam Brévil voerde, récht overeind en wreef zich met één hand het slaap uit de ogen.

— Wat?? Laat horen, wat is er gebeurd.

— Maryse is verdwenen, monsieur.

— Maryse?? Verdwenen?? Maar hoe kan Maryse in 's hemelsnaam verdwijnen. Ze was niet in staat op eigen benen het huis te verlaten.

— Ontvoerd, monsieur Brévil.

— Ontvoerd? Door wie?

— We nemen aan door een zekere Dr. Winfred Miller, een Amerikaan.

Saligny liet een zacht gefluit horen en kneep zijn slaperige ogen iets toe.

— Dr. Winfred Miller, zeg je? Een Amerikaan? Zo, zo, ik kom onmiddellijk naar je toe. Over een kwartiertje ben ik bij je.

Saligny hing op, sprong uit bed, wierp een blik op de pendule, die zes uur aanwees en rende bibberend naar de badkamer.

Terwijl het kokende water als een waternaval omlaagstortte, hoorde men regelmatig de stem van Saligny, die zich onder het wassen bezig hield met de boodschap van de kleine portier van het huis op de kade.

— Dr. Winfred Miller... een Amerikaan... een Amerikaan spreekt Engels... en een Engelsman ook... en John Templar is een Engelsman... zou dat mogelijk zijn?...

Snel droogde hij zich af, trok zijn kleren aan en had vijf minuten later het huis verlaten.

De kleine, dikke portier deed hem open en ging hem onmiddellijk voor naar de kale kamer, waar Templar de vorige avond zijn geloofsbriefjes had moeten tonen.

— Wat is er precies gebeurd, Julot? vroeg Saligny. Kort en bondig alsjeblieft.

— Gisteravond tegen ongeveer twaalf uur, werd er op de afgesproken manier op de deur geklopt. Ik ging open doen en er stond een heer, die het wachtwoord zei. Ik liet hem dus binnen, controleerde zijn papieren en leidde hem naar de grote salon, waar ik Maryse op hem af stuurde. Hij was arts en ik nam dus de intelligentste van de meisjes, dat begrijpt U. Nou, na een poosje verdwenen ze naar Maryse's kamer en dat is alles.

— Wanneer merkte je dat ze verdwenen was?

— Vanmorgen, even voordat ik U opbelde. Ik deed de gebruikelijke ronde en merkte, dat zij niet in haar kamer was en dat het bed onbeslapen was gebleven. Ik vroeg onmiddellijk of andere meisjes er iets van af wisten, doch niemand had haar gezien nadat ze met Dr. Miller de salon had verlaten. Ik vermoed dus, Monsieur Brévil, dat Maryse ontvoerd is. Saligny antwoordde niet direct, doch tuurde aandachtig naar zijn gemanicuurde vingertoppen. Dan stond hij plotseling op, liep enkele malen met de handen in de zakken van zijn colbert het vertrek op en neer en bleef met een ruk voor de kleine portier staan.

— Zou je die Dr. Miller herkennen, Julot? vroeg hij streng, terwijl in zijn ogen een dreigend vuur lichtte.

— Ja, jazeker monsieur, het was een lange, goed geklede heer van omstreeks vijftig jaar. Hoezo? denkt U dat U hem kent?

Saligny floot zachtjes de eerste maten van een bekend wijsje, maakte dan een smakkend geluid met zijn mond en antwoordde:

— Ja, Julot, ik weet haast wel zeker dat ik hem ken, zij het ook dat hij aanmerkelijk kleiner was, toen ik hem voor het laatst zag. Maar dat wil niets zeggen. Luister goed, Julot, mocht hij weer komen, laat dan niets merken. Behandel hem op de gebruikelijke wijze zoals je alle stamgasten behandelt. Breng hem naar de salon en bel me onmiddellijk op, maar zorg er voor, dat

hij het huis niet verlaat.

— Ja, monsieur Brévil, antwoordde Julot onderdanig. Ik zal er voor zorgen.

— Is Madame Labarthe al op? vroeg Saligny.

— Ik denk het wel, monsieur, antwoordde Julot. Ik heb haar zoeven van Maryse's verdwijning op de hoogte gesteld.

— Goed, zeg haar dan dat ik haar terstond wens te spreken.

— Goed, monsieur.

Julot maakte een lichte buiging en verliet haastig het vertrek.

Madame Andrée Labarthe was een charmante, niet onknappe vrouw van even in de veertig en de plaats, welke zij in dit huis innam zou men kunnen betitelen als „moeder-overste”, indien men tenminste dit „kunstmatig paradijs” met een klooster zou mogen vergelijken.

In haar hele manier van optreden lag iets autoritairs; zij trad Saligny tegemoet alsof hij er helemaal niet bijhoorde en de exploitatie van het huis uitsluitend bij haar berustte. In feite was ze niets anders dan een soort „moeder-overste”, die zorgde voor de goede gang van zaken in het établissement, de meisjes met raad en daad bijstond en zorg droeg voor de „administratie der ontvangsten.”

In ieder geval scheen ze Jérôme Saligny nogal goed te kennen en ze ging dan ook zeer vertrouwelijk met hem om.

— Zo, Jérôme, zei ze sarcastisch, jij komt alleen als er iets scheef gegaan is, hè? Je had nu ook wel gerust weg kunnen blijven hoor. Jij kunt Maryse toch niet terugbrengen. En... begin alsjeblieft niet met me verwijten te maken, want daar ben ik helemaal niet van gediend.

Saligny ging vlak voor haar staan en pakte intiem haar hand beet.

— Lieve Andrée, zei hij zo teder mogelijk, je weet wel, dat ik de hele romslomp altijd aan jou overlaat, maar op het ogenblik is er iets gebeurd, waar ik me werkelijk mee moet bemoeien. Het gaat niet zo zeer om de verdwijning van Maryse, als wel om de persoon, die haar hierin hielp. Ik kan je geen bijzonderheden hieromtrent vertellen, maar één ding wil ik je wel zeggen; de man, die Maryse het huis uitbracht en zich Dr. Winfred Miller noemde, is hoogstwaarschijnlijk niemand minder dan John Templar.

— John Templar?? vroeg Madame Labarthe verwonderd, met een vrolijke tin-

teling in haar bruine ogen. Maar dat is leuk, zeg. Is dat niet die beruchte Engelse bende-leider?

Saligny keek haar geërgerd aan en antwoordde:

— Ik zie niet in wat daar voor vermakelijks aan is. John Templar is inderdaad een Engelse boef, maar niet zo'n gewone boef. Hij steelt en rooft niet zo zeer om zichzelf te verrijken, maar om zijn buiten aan de armen te geven of zoiets. En, het ergste van alles is, dat hij als zijn slachtoffers altijd mensen uitzoekt, die... eh... nou ja... die het niet zo nauw nemen met de wet.

— Met echte boeven, zoals jij, vulde Madame Labarthe aan. Dat bedoel je toch?

— Als je denkt, dat je leuk bent, Andrée, dan vergis je je toch heus, hoor. Ik merk wel, dat je die Templar niet kent.

— Ken jij hem dan? vroeg ze verwonderd en tevens nieuwsgierig.

— Dat is te zeggen, ik heb hem onlangs eens ontmoet.

— En heeft John Templar je bij die gelegenheid soms bij de neus gehad, Jérôme?

— Ha, wat dacht je wel, ik heb lak aan die hele Templar. Hetgeen niet zeggen wil, dat ik zijn capaciteiten onderschat. Daarom juist moeten we ook voorzichtig zijn, en ik kan je wel verklappen, dat hij het zal betreuren mij lastig gevallen te hebben. Hij zal waarschijnlijk nog wel eens hier komen en dan zal hij er van lusten. Zolang die Templar leeft hebben wij geen rust en veiligheid meer.

— Je schijnt anders voor die Templar meer respect te hebben dan voor de politie. Jérôme, merkte Madame Labarthe cynisch op. Hij schijnt je toch wel een beetje ontzag ingeboezemd te hebben bij die laatste... eh... ontmoeting.

— Ik zeg alleen maar dat we op moeten passen en geen stommiteiten uithalen.

— En wat ben je van plan te doen? Ik bedoel, laat je Maryse aan haar lot over? Het arme kind, ik mocht haar zo graag.

— Ja, ja, dat heb je me al honderd maal verteld, maar het schijnt dat Templar haar ook graag mag. Ik vrees, dat hij zal trachten haar van haar verslaafdheid af te brengen en haar uit te horen.

— Nou, ik geloof niet, dat Maryse ons zal verraden, antwoordde Madame Labarthe gepiqueerd. Je hebt een hele verkeerde indruk van Maryse, hoor.

— Goed, goed, antwoordde Saligny geïr-

riteerd, laat het een goed kind zijn, maar in ieder geval kan ze haar mond voorbij praten. En nu iets anders. We kunnen zo niet langer doorgaan, Andrée. Zoals je weet gaan er verscheidene meisjes binnenkort naar Zuid-Amerika. Dezer dagen krijg ik weer een stuk of twintig van die kinderen uit Duitsland. Die gaan evenals de vorigen, regelrecht door. Ik heb met Kapitein Ollier een overeenkomst kunnen treffen. Hij zal ze met zijn schuit naar Brazilië brengen.

— Je zet het nogal groots op, Jérôme. Wederom twintig meisjes, dat is een hele hoop. Ik vrees, dat je te gauw rijk wilt worden, hoor. Je wilt te veel geld ineens verdienen en dan loop je stuk. Je denkt nog wel eens aan mijn woorden. Zend er eerst tien weg en kijk hoe het gaat.

— Neen, beet Saligny haar toe. Ik ben de baas en ik regel de zaken, begrepen? Jij hebt maar te doen wat ik je zeg. Er komen er twintig en van hier gaan er vier mee, dat zijn dus twee dozijn. En waarschijnlijk kan Kapitein Ollier over vijf dagen met de „Farina” vertrekken.

— Ik hoop het voor je, Jérôme, antwoordde Madame Labarthe en draaide zich om. Ze liep naar de deur en wilde het vertrek verlaten, doch snel sprong Saligny op haar toe, greep haar stevig beet en kustte haar vurig zonder dat de vrouw zich verzette.

Na enkele ogenblikken liet hij haar los en keek haar met begerige blikken aan.

Madame Labarthe maakte een schokkende beweging met haar goed gevormde schouders, wierp hem een uitdagende glimlach toe en zei:

— Je bent gek, Jérôme.

En toen opende ze snel de deur en was verdwenen, de bende-leider beduusd achterlatend.

Saligny liep naar het venster, opende één der luiken op een kier en tuurde door de langzaam optrekkende mist naar de haven, waar de arbeiders juist begonnen waren de schepen te laden en te lossen.

Het geratel en geknars van kranen, het geschreeuw der ploegbazen en het gestamp van machines, drong vaag tot in het vertrek door en in gedachten staarde de Fransman naar de „Farina”, die op enige afstand langs de kade gemeerd lag, vlak onder de geweldige overhangende elleboog van een elektrische kraan.

Op de brug stond een man in uniform met een witte pet op. Hij riep de mannen,

die op het dek heen en weer liepen iets toe en verdween dan in zijn hut.

Saligny wendde zich af van het venster en stak een sigaret op. Hij voelde zich nerveus, prikkelbaar, vermoeid, lusteloos. Alles zat hem ook tegen, Maryse verdwenen, Templar in het spel, Andrée had hem voor gek uitgemaakt, terwijl hij de vrouw hartstochtelijk begeerde.

Hij greep zijn hoed en verliet de kamer, daalde snel de trappen af en stond even later in de mist op de kade.

De motregen druidde nog steeds omlaag en maakte dat zijn humeur er niet beter op werd. Met de handen diep in de zakken van zijn regenjas geplant, liep hij snel de kade af in de richting waar de schepen gemeerd lagen.

Hij liep in gedachten en merkte daarom niet, dat vanuit een smalle zijstraat plotseling een man opdook, die hem ongemerkt begon te volgen.

Deze man was John Templar, die juist op weg was naar het huis op de kade, waar hij de vorige avond Maryse had ontmoet, toen hij onverwachts Saligny voorbij zag lopen.

Templar bleef langs de huizenkant lopen en hield de Fransman scherp in het oog, totdat deze achter een paar loodsen verdween en Templar genoodzaakt was, zijn pas wat te versnellen teneinde zijn man niet uit het oog te verliezen.

Hij liep snel langs de loodsen, sloeg de hoek om en zag juist hoe Saligny de loopplank opklauterde van een klein vrachtschip, dat een aantal arbeiders aan het laden waren.

Templar hield zijn pas wat in en ging onder een afdakje staan om een sigaret op te steken, terwijl zijn ogen onophoudelijk op de schuit gericht bleven.

Toen hij de bendeleider in een hut op de brug zag verdwijnen, kwam hij uit zijn schuilplaats te voorschijn en slenterde nonchalant in de richting van de „Farina”.

Onder de enorme kraan stonden een vier-tal arbeiders, die juist even ophielden met werken om een sigaret te rollen. Templar liep langzaam op hen toe en zei:

— Bonjour, messieurs, terwijl hij vriendelijk glimlachte.

— Bonjour, monsieur, antwoordden de mannen, onverstoord hun sigaret rollend.

— Kunt U mij ook zeggen wanneer deze schuit vertrekt?

— Nou, dat zal over een dag of vier we-

zen, antwoordde een der arbeiders. Precies weten we het nog niet. Maar wat ons betreft kan hij vanavond vertrekken. De lading zit er zo goed als in.

— Waar gaat hij heen? wilde Templar weten.

— Naar Brazilië, monsieur. Het is een kustvaardertje van de wilde vaart. Hij doet alle plaatsen in Brazilië aan. Wilt U soms mee?

— Nou, antwoordde Templar, als er nog plaats is zou ik er wel iets voor voelen.

— Moet U maar eens gaan praten met de ouwe Ollier, zei een ander. Hij neemt het niet zo nauw en voor een paar centen neemt hij de zwaarste tuchthuisboef mee.

Templar moest in zichzelf lachen over dit bedekte compliment. Ongetwijfeld zagen de mannen hem aan voor een ontvluchte gevangene of een zware jongen, wie het te warm onder de voeten werd.

— Is de ouwe Ollier aan boord? vroeg Templar weer.

— Ja, maar ik zou maar eventjes wachten, want er ging net een vreemde snoeshaan naar boven. Je kan nooit weten, zie je, het kan wel een klabak zijn in burger.

— Templar wachtte, doch niet onder aan de loopplank. Hij had niet de minste lust om met de ouwe Ollier te gaan praten, tenminste nog niet. Eerst wilde hij weten waar Saligny zijn tenten had opgeslagen.

Verscholen achter een paar hoge kisten bleef hij staan, onopgemerkt door de arbeiders, die hun werk weer hadden voortgezet en geen acht meer sloegen op de vreemde deling en onzichtbaar voor een ieder, die langs de loopplank het schip zou verlaten.

Hij keek op zijn horloge en zag dat het ruim zeven uur was. Hij kon niet te lang wegblijven met het oog op Maryse, die, toen hij het hotel verliet, nog in een diepe slaap lag verzonken.

Zonder dat het meisje hem ook maar iets bijzonders had medegedeeld, kon Templar toch al wel één en ander gissen. Ze had hem verteld, dat ze binnenkort waarschijnlijk naar het buitenland zou gaan, Saligny bracht een bezoek aan een vrachtboot, die over enkele dagen naar Brazilië zou vertrekken en de ouwe Ollier, ongetwijfeld de kapitein, nam het niet zo nauw. Dezer drie dingen bijeengenomen vormden een zeer belangrijk gegeven, een aanwijzing, die Templar's theorie bevestigde. Saligny was met zijn plan voor de export van blanke slavinnen reeds verder gevorderd dan hij

gedacht had. Hij voerde reeds een bespreking met de kapitein van een schip dat op Zuid Amerika voer, en dat waarschijnlijk voor het vertrek een aantal dames aan boord zou krijgen; misschien betrof het hier wel reeds een tweede of derde zending.

Templar had ongeveer een minuut of twintig gewacht toen hij Saligny snel de loopplank af zag komen en de kade aflopen. Hij wierp zijn sigaret weg en begon de Fransman wederom te volgen, er voor zorg dragend, dat de arbeiders hem niet in de gaten kregen.

Templar had verwacht, dat Saligny naar het huis in de Rue du Port zou gaan, doch de bendeleider sloeg een smal zijstraatje in en verdween even later in een huis, dat ongeveer op de helft van de steeg was gelegen.

Gedurende enkele ogenblikken bleef Templar roerloos staan en vroeg zich af wat hij zou doen. Ongetwijfeld was dit het huis, waarin Saligny woonde. Hij voelde geen lust om na hetgeen hij gezien en vernomen had een gesprek met Saligny aan te knopen en besloot naar zijn hotel terug te keren en zich van Maryse's toestand op de hoogte te stellen.

Een uurtje nadat Templar in het hotel was teruggekeerd, trad hij met Maryse Choisy de ruime, gezellige zitkamer binnen, waar Charles, Ophelia en James reeds voor het ontbijt zaten te wachten.

Op uitdrukkelijk verzoek van de avonturier, werd de jonge vrouw door zijn vrienden op hartelijke en spontane wijze begroet en in de vriendenkring opgenomen.

Men zette zich aan tafel en gaf blijk van een gezonde honger. Zelfs Maryse kwam tot de ontdekking, dat de slaap haar aanmerkelijk verkwikt had en dat ze zelfs een beetje honger had, iets wat ze het laatste jaar niet meer gekend had. Vanzelfsprekend had ze herhaaldelijk een bijna onweerhoudbare behoefte aan een dosis cocaine, doch de tabletjes welke Templar haar had gegeven, schenen haar behoefte enigszins tegen te gaan.

— En nu moet je eens goed luisteren, Maryse, zei Templar toen allen in een gemakkelijke stoel waren gezeten en de kellner de tafel had afgeruimd en het vertrek weer verlaten.

— Mijn doel is onder andere jou te ge-

nezen, zoals ik je reeds verteld heb. Maar, wat je ook weet, is, dat mijn belangstelling vooral uitgaat naar de man, die jullie in zijn macht heeft. Ik ben medicus, al oefen ik geen practijk uit. Noch ben ik van de politie, doch mijn arbeidsveld is soms volkomen congruent met dat van de politie. Mijn vrienden en ik voeren een permanente strijd tegen de internationale misdaad.

De charmante Française had hem belangstellend aangehoord en zei nu:

— Een soort van John Templar bent U dus eigenlijk.

De vier vrienden wierpen elkaar snelle blikken van verstandhouding toe en dan antwoordde Templar:

— Zo zou je mij kunnen noemen, ja, doch ik stel er prijs op, dat je mijn werkelijke naam aanhoudt: Miller.

— Natuurlijk, dokter, antwoordde de jonge vrouw. Maar, hoe wilt U die man, die mij in zijn macht heeft bestrijden?

— Kijk eens, Maryse, ik zal je eerst een vraag stellen: ben je bereid ons en daarmee ook jezelf te helpen? Ben je genegen ons bepaalde inlichtingen te geven?

— Dat hangt er helemaal van af wat U vraagt.

— In de eerste plaats dan: wie is je baas of wie is de man, die jullie in zijn macht houdt en die dat huis aan de Rue du Port exploiteert?

— Dit kan ik U niet zeggen, dokter Miller. U moet me dit niet kwalijk nemen, maar ik heb altijd een hekel gehad aan namen noemen.

— Goed, dit kan ik nog vatten, maar beantwoordt mijn volgende vraag dan met „ja” of „neen”.

— Zoals U wilt, dokter.

— Is die man in kwestie, een zekere... Brévil?

Maryse sloeg haar ogen neer en knikte.

— Ja, zei ze fluisterend. Zo heet hij, tenminste zo noemt hij zich, want ik weet toevallig dat zijn eigen naam anders luidt.

— Ja, dat is zo, antwoordde Templar. Zijn ware naam is Saligny. Weet je toevallig waar deze Brévil woont?

— Neen, antwoordde ze, maar zijn telefoonnummer is 15826.

Templar noteerde het op een sigaretten-doodsje en stak dit in zijn zak.

Het bleek evenwel, dat Maryse Choisy niet veel wist te vertellen. Sedert ze in het huis aan de Rue du Port had gewoond, was ze bijna in een constante toestand van ver-

doving geweest en niets had haar bijster veel kunnen schelen met uitzondering van haar regelmatige dosis cocaine.

Zij wekte daarentegen wel de indruk, voornemens te zijn de cocaine niet meer aan te raken en zich geheel en al in te spannen teneinde haar genezing te bespoedigen.

Na nog een poosje over allerlei gemeenplaatsen te hebben gesproken, nodigde Ophelia de jonge vrouw uit mee te komen naar haar kamer. Templar had Ophelia verzocht dit te doen, omdat vrouwen over 't algemeen vertrouwelijker zijn tegenover een lid van hun eigen sexe.

Toen de beide vrouwen verdwenen waren, trok John Templar zijn stoel vlak voor die van Charles en James en vroeg:

— En? Hoe vinden jullie haar?

Charles gaf niet direct antwoord en scheen te wachten op James' mening. De reus kuchte even bescheiden achter zijn behaarde hand en zei dan:

— Wel, mylord, ik vind het een heel aardig persoonje zo te zien. Ze lijkt minder verdorven dan ze in werkelijkheid mischien is.

— Ja, James, daar heb je gelijk in. En jij Charles?

— Nou, ik onderschrijf James' mening, antwoordde de jongeman. Het is natuurlijk geen Ophelia, dat zul je toe moeten geven, niet waar. . . .

— Charles, Charles, lachte de Grote Avonturier, je antwoord is niet neutraal, het is partijdig, maar dat kan ik je ten slotte niet kwalijk nemen.

— Maar vertel nu eens hoe jij haar vindt, zei Charles.

Plotseling rinkelde de telefoon en Templar wist aan de vraag van zijn vriend te ontkomen door de hoorn op te pakken en „Hallo' te roepen.

— Er is een dame om U te spreken, Dr. Miller, zei de portier.

— Een dame? vroeg Templar enigszins verbaasd. Heeft ze haar naam genoemd?

— Ja, dokter, antwoordde de portier. Haar naam is Madame Labarthe.

Die naam zei hem niets, doch een vermoeden deed hem antwoorden:

— O, ja, laat Madame maar naar mijn kamer komen, portier.

HOOFDSTUK III

Waarin de plannen van Saligny vastere vormen beginnen aan te nemen en een concierge in debat treedt met een kroegbaas.

Nadat Charles en James door de tussendeur in een aangrenzend vertrek waren verdwenen, stak John Templar een sigaret op en even later werd er op de deur van zijn kamer geklopt.

Hij stond op om open te doen en Madame Labarthe trad binnen. Het was echter helemaal niet de Madame Labarthe, die nog maar enkele uren geleden met een gevoel van spot als een ijsschol in Saligny's armen had gelegen en wier vrolijke, luchtige stem haar stille aanbieder zo geërgerd had.

Madame Labarthe zag er bedrukt uit. Haar ogen keken enigszins bedroefd en om haar mond lag een harde trek.

Ze was gekleed in een kostbare sealbontmantel met bruine lederen laarzen, terwijl ze om haar donkere haren een zijden doekje had gebonden. Templar vroeg zich onwillekeurig af welke nieuwe verrassing hem stond te wachten, liet evenwel niets merken van zijn nieuwsgierigheid en verzocht Madame Labarthe in een fauteuil plaats te nemen.

— Monsieur Templar, zei ze en het was alsof de aangesprokene een elektrische schok kreeg van enkele duizenden volts. Hoe in 's hemelsnaam wist deze vrouw zijn ware identiteit en wat wilde ze eigenlijk van hem. Hij gaf er zich echter rekenschap van, dat hij dit waarschijnlijk zou vernemen, indien hij haar zonder in de rede te vallen uit liet spreken.

— U bent verbaasd, dat ik Uw ware naam ken, vervolgde ze dan, terwijl haar donkere blikken de zijne kruisten. Ik wil U evenwel met plezier Dr. Miller blijven noemen, indien U hier prijs op stelt.

— Dat laat ik geheel aan U over, Madame, zei Templar droogjes.

— Juist, monsieur Templar, zei ze, terwijl ze even zenuwachtig met een klein kanten zakdoekje speelde en haar blikken door het vertrek liet dwalen.

— Hoe maakt Maryse Choisy het? vroeg ze dan plotseling, terwijl ze hem strak aankeek.

— Naar omstandigheden redelijk wel, luidde het antwoord van de Grote Onbe-

NEEMT EEN ABONNEMENT

Het is voordeliger!

kende, die zich evenwel begon te realiseren, dat hij zich steeds meer bekendheid verwierf.

— Waarom hebt U haar gisteravond meegenomen? Betrof het zuiver een liefdesaffaire?

— Madame Labarthe, antwoordde Temp-par, terwijl hij zich iets voorover boog om zijn sigaret uit te doven. Ik ben zo vrij U het antwoord op deze vraag schuldig te blijven. Maar ik zou U een vraag willen stellen: wie bent U en wat komt U doen. Ik ben niet gewend dat onbekende bezoekers zich op een dergelijke wijze gedragen en mij overrompelen met allerlei indiscrete en — excuseert U mij het woord — enigszins brutale vragen.

Ze frommelde weer even met haar zakdoekje en keek hem dan aan met een paar eerlijke en vertrouwen inboezemde ogen, zoals hij deze nog maar alleen bij een hond had waargenomen.

— U moet mij niet kwalijk nemen, monsieur Templar, ging ze voort, maar het lot van Maryse ligt mij zeer na aan het hart. U moet weten, dat ik voor haar een soort moeder trachtte te zijn. Ik woonde bij Maryse in hetzelfde huis en was belast met de interne leiding daarvan. Misschien zult U zich afvragen waarom ik U dit allemaal vertel, waarom ik dergelijke gevaarlijke verklaringen aan een dergelijk gevaarlijk persoon als U verstrek. Maar, laat mij uitspreken, ik wil U voor alles overtuigen, dat ik te goeder trouw ben en dat ik niets liever wil, dan dat Maryse gelukkig zal zijn. Ik heb haar gedurende de tijd dat ik haar ken als een eigen dochter beschouwd.

Hier onderbrak Templar haar woordenstroom door bescheiden zijn hand op te steken.

— Neemt U mij niet kwalijk, Madame, zei hij, maar bent U uitsluitend hier gekomen om mij naar het welzijn van Maryse Choisy te vragen?

— Neen, monsieur Templar, ik ben naar U toegekomen naar aanleiding van een gesprek, dat ik een uur geleden heb gehad met iemand, voor wie U zich evenzeer interesseert als hij voor U. Ik bedoel Brévil, of, indien deze naam U niets zegt, voor Saligny.

— En wat was de inhoud van dit gesprek? vroeg Templar luchtig alsof het hem eigenlijk weinig kon schelen.

— Geeft U mij eerst antwoord op deze vraag, monsieur Templar: vertrouwt U mij?

— Ik kan deze vraag met een weder-vraag beantwoorden, Madame: hebt U reden om aan te nemen, dat ik Uw woorden niet vertrouwen mag?

Ze sloeg haar ogen neer en keek naar de punten van haar laarzen.

— Ja, zei ze dan, U hebt gelijk. Het was dom van me zoiets te vragen. Maar U moet begrijpen, monsieur Templar, dat ik veronderstelde, dat mijn identiteit U wantrouwen in zou boezemen.

— Ik heb ook helemaal niet beweert, dat zij dit niet doet, antwoordde Templar. Vertelt U mij wat U op Uw hart hebt en uit Uw woorden zal ik concluderen of ik U vertrouwen kan.

— Nu dan, monsieur Templar, U was gisteravond bij ons in de grote salon. Ik heb U zelf niet gezien, maar U beantwoordt volkomen aan de beschrijving, welke Julot — dat is de portier — van U gegeven heeft, en bovendien verklaarde Saligny onmiddellijk, dat die Dr. Miller niemand anders kon zijn dan John Templar. Welnu, U hebt gezien wat zich in deze salon afspeelt, U hebt gezien hoe onze meisjes zich aan de cocaine hebben overgegeven en U hebt gezien op welke wijze Saligny zijn geld verdient. Nu dan, ik weet, van Saligny zelf, dat U de strijd met hem hebt aangebonden en ik weet, dat U hem en zijn organisatie wilt vernietigen. Ikzelf ben niet verlaafd aan verdovende middelen, ik heb het nimmer geproefd en hoop het ook nooit te doen. Daarom misschien heeft mijn werk mij sedert het begin altijd tegen de borst gestuit. Maar, het geld kreeg ook bij mij de overhand en ik stemde toe toen Saligny mij voorstelde bij hem in dienst te komen. U moet weten, dat ik een soort jeugdvriendin van hem ben. Misschien is het U bekend, misschien weet U er niets van, maar Saligny, op wie ik mij tussen twee haakjes wens te wreken om een reden, die hier verder niet genoemd behoeft te worden, Saligny nu heeft zich ingelaten met de handel in blanke slavinnen, zoals dit bedrijf prozaisch genoemd placht te worden. Hij zal jonge meisjes, waaronder ook Maryse, naar het buitenland brengen om ze daar te exploiteren. Dit wil ik voorkomen, Monsieur Templar. Ik weet niet of U kunt voelen wat dit betekent. Misschien voel ik het beter omdat ik zelf een vrouw ben. Maar, alhoewel ik er misschien niet al te veel dogma's op na houd, toch zal ik me hier tegen verzetten. Ik vind het hoogst minderwaardig en mensonterend om jonge,

veelal onschuldige meisjes op allerlei aantrekkelijke voorwaarden naar het buitenland te laten gaan. Daarom kom ik U vragen, Monsieur Templar, helpt U mij en ik zal U helpen. Twee weten meer dan één en wanneer het ons lukt Saligny achter de tralies te krijgen, hetgeen hij dubbel en dwars verdient....

— Hebt U de kans vrijuit te gaan, niet waar, Madame? viel Templar haar in de rede.

— Dat interesseert me minder, monsieur Templar, Maar ik weet, dat Saligny minstens tien jaar zou krijgen.

— Dat ben ik niet met U eens, madame, zei Templar nuchter.

— Hoe bedoelt U? Dacht U dat hij er met minder afkwam?

— Neen, ik ben overtuigd, dat Saligny binnenkort zijn hoofd ter ruste zal leggen onder de guillotine.

— Onder.... de.... guillotine....? Wilt U zeggen, dat ze hem ter dood zullen veroordelen omdat hij gehandeld heeft in verdoevende middelen?

— Neen, niet daarvoor, madame. Maar hij zal gehangen worden wegens moord.

— Moord??? riep madame Labarthe ontstelt uit. Moord, zegt U? Heeft Jérôme.... eh.... ik bedoel.... heeft Saligny iemand vermoord? Wie dan in vredesnaam?

— Een zekere Graaf Squinza, madame, antwoordde Templar rustig. De man, die zijn handelties financierde.

Madame Labarthe liet zich ontdaan achterover in haar fauteuil vallen en keek ongelovig naar Templar.

— Kende U Graaf Squinza? vroeg hij.

— Ja, ik kende hem, zei ze zachtjes. Maar ik heb nooit geweten, ik had zelfs nooit kunnen denken, dat Saligny hem zou vermoorden.

— Dan schijnt U Saligny minder goed te kennen dan ik gedacht had, antwoordde Templar, terwijl hij haar een sigaret aanbod en er zelf ook een opstak.

— Madame, ging hij dan verder. Wat wilde U mij voorstellen? Ik bedoel, komt U eens met bijzonderheden voor de dag.

— Welnu, antwoordde ze na een stevige trek van haar sigaret genomen te hebben. Ik wilde U voorstellen vanavond naar ons huis te komen. U zult zonder moeite binnengelaten worden, aangezien Saligny Julot opdracht heeft gegeven, U als een vaste klant te ontvangen. In de salon zal ik me bij U voegen. Saligny is er vanavond

ook, doch hij laat zich nooit in de salon zien. We gaan dan naar mijn kamer, waar we een interessant gesprek zullen kunnen afluisteren tussen Saligny en één van zijn bendeleden. Het gaat over de handel in blanke slavinnen. Een dezer dagen komen er twintig meisjes uit Duitsland hier aan, die onmiddellijk met een vrachtschip naar Zuid-Amerika zullen worden gebracht. Wat denkt U van mijn voorstel?

Templar rookte rustig door, terwijl hij de toppen van zijn vingers tegen elkaar had gedrukt, hetgeen een teken was, dat hij diep nadacht. Hij voelde er veel voor de vrouw te vertrouwen. Haar woorden hadden eerlijk geklonken en het was zeer goed mogelijk, dat zij Saligny in wezen haatte.

— Ja, antwoordde hij, ik stel me voor aan Uw verzoek gehoor te geven, madame Labarthe. Echter, op één voorwaarde.

— En die is?

— Ik kom niet alleen.

Madame Labarthe keek hem even snel aan en trachtte de juiste bedoeling van zijn woorden te bevroeden.

— En wie wenst U mee te nemen, als ik vragen mag? De politie?

— Neen, madame, niet de politie. Ik heb evenveel antipathie tegen die lui als Saligny, hoewel ik ze af en toe wel eens de helpende hand reik. Ik kom vanavond met een vriend.

— Goed, antwoordde ze, dan zal ik het tegen Julot zeggen. Maar ik moet er van op aan kunnen, dat U zich in het huis absoluut gedraagt naar mijn aanwijzingen. Ik bedoel, dat U niet op eigen initiatief te werk gaat.

— Daar kunt U van opaan, antwoordde hij.

Ze stond op en schudde hem de hand.

— Tot vanavond, monsieur Templar, zei ze. Doet U mijn groeten aan Maryse. Ik zal haar erg missen.

— Het was mij een waar genoegen U te ontmoeten, madame, antwoordde hij met een lichte buiging.

Hij geleidde haar naar de deur, liet haar uit en keerde dan naar zijn stoel terug, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak en zijn gedachten de vrije loop liet.

Onmiddellijk echter kwamen Charles en James, die vanachter de tussendeur het gesprek gevolgd hadden, te voorschijn.

— Je wilt mij dus vanavond meenemen naar dat hol? vroeg Charles.

— Indien je liever niet gaat, neem ik

James mee, antwoordde Templar.

— Neen, dat bedoel ik niet, John. Maar, ik geloof, dat ze een valstrik voor ons gespannen hebben. Ik weet het niet, maar die vrouw scheen me te voorkomend.

— Dan kan ik je wel verzekeren, Charles, dat je je dit keer lelijk vergist.

— Zal ik buiten dat huis de wacht houden, mylord? vroeg James, die maar al te graag mee wilde gaan op deze expeditie.

— Neen, dat lijkt me totaal overbodig, James. Ik stel je bereidwilligheid ten zeerste op prijs, maar er is hier absoluut van geen gevaar sprake. Jij kunt je ondertussen verdienstelijk maken door de beide dames, Ophelia en Maryse, onder je vleugelen te nemen. Ga desnoods met ze naar de bioscoop of naar een cabaret, maar: let goed op ze en bescherm ze, indien nodig, met je eigen leven.

De drie mannen lachten gezamenlijk over deze raad en Charles liep naar de telefoon om de dames terug te roepen.

Doch voordat de vrouwen de zitkamer binnentraden, beval Templar de beide vrienden met geen woord over het bezoek van madame Labarthe te reppen in het bijzijn van Maryse Choisy.

— Voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast, Charles, oererde hij.

Saligny zat met stijgend ongeduld op Madame Labarthe te wachten. Hij was benieuwd of John Templar er in zou lopen en het blijde vooruitzicht dat hem streelde, toverde een valse grijns op zijn lippen.

— En? vroeg hij toen de vrouw het vertrek binnenkwam en zich van haar mantel ontdeed. Heb je succes gehad?

— Ja, was haar antwoord. Ze ging in een stoel zitten en stak langzaam, ja, tergend langzaam een sigaret op. Toen begon ze te spreken.

— Ik wist wel, dat je een schurk was, Jérôme, zei ze met minachting, maar ik had nooit kunnen denken, dat je in staat was een moord te plegen.

— Een moord? riep Saligny uit, terwijl hij lijkbleek werd. Heb ik een moord gepleegd?

— Ja, en doe maar niet zo onschuldig, want dat staat je helemaal niet. Je hebt Graaf Squinza vermoord en je zult John Templar ook vermoorden, niet waar?

Saligny nam zijn brutale houding weer aan en antwoordde:

— Ja, je hebt gelijk, en wat nou nog? Ben ik jou soms verantwoording van mijn daden schuldig? Je wordt met de dag lastiger, Andrée. Ik zou me maar een beetje afzijdig houden als je je gezondheid lief hebt.

Madame Labarthe lachte geringschatkend.

— Pff, je maakt mij niet bang, Jérôme. Ik weet genoeg van je om je onder de guillotine te brengen.

Saligny sprong woedend overeind en kwam vlak voor haar staan.

— Zit toch niet zo schaapachtig door te slaan, schreeuwde hij. Wat kan het jou schelen wat ik doe, al moordde ik heel Havre uit. Je bent toch ook niet vies van het geld, dat ik je geef? Laat liever horen wat Templar gezegd heeft.

— Templar komt vanavond, maar niet alleen. Hij neemt een vriend mee.

Saligny's gezicht kreeg weer een rustiger uitdrukking. Hij lachte en ging weer zitten.

— Een vriend, hé? Ja, ik geloof wel, dat ik dat knulletje ken. In Parijs is hij me te glad afgeweest, maar dit keer zal het hem niet lukken. Ik heb iets voor ze waar ze van zullen opkijken. Tussen twee haakjes, was er geen vrouw bij hem? Ik bedoel niet Maryse, maar een andere.

— Neen, hij was helemaal alleen in zijn kamer. Maryse is bij hem, dat gaf hij eerlijk toe, maar een andere vrouw heb ik niet gezien. Of... ja, wacht eens ik zag op de tafel een damestas liggen. Het is mogelijk, dat ze in een andere kamer was.

— Ik denk wel, dat ze met zijn drieën zijn, evenals in Parijs. Goed, luister dan naar mijn plannetje. Het kan gewoon niet mooier dat zijn vriend meekomt. Ik zal dan trachten die vriendin van hem en Maryse te schaken terwijl Templar en die andere vent hier zijn. Ik heb er al met een paar mannetjes over gesproken.

— En wat ben je van plan met ze te doen? vroeg André Labarthe.

— Kijk eens, die vrouw brengt geld op, evenals Maryse. Zij gaan onmiddellijk aan boord van de „Farina”. Templar en zijn vriend zal ik zolang hier opsluiten en ze overmorgen aan boord brengen. Ergens op de oceaan zetten we die twee dan wel over de railing. Hahaha, wat zal die Templar raar op zijn neus kijken.

— Ik hoop het voor jou, Jérôme, ant-

woordde de vrouw, maar prijs de dag niet voor de avond gevallen is.

En toen zij deze woorden uitsprak lag er een eigenaardige klank in haar stem.

Vlak nadat Madame Labarthe de kamer had verlaten, werd er bescheiden op de deur geklopt en trad Julot binnen. Saligny keek hem even verstoord aan, doch merkte, dat de man hem iets belangrijks wilde vertellen.

— Wat is er, Jellot?

— Ik heb Parijs aan de telefoon, baas. Ik heb het gesprek overgezet op het toestel in Uw eigen kamer, doch merkte, dat U daar niet was. Zal ik hier....

— Neen, merci, niet nodig.

Zonder zich ook maar een moment verder om zijn ondergeschikte te bekommeren rende Saligny de kamer uit, de gang door naar zijn privé-vertrek, waar het telefoon-toestel ongeduldig stond te rinkelen.

— Hallo? riep hij na de hoorn van de haak genomen te hebben.

— Bent U het baas? vroeg een mannenstem aan het andere eind van de draad.

— Ja. Met wie en wat is er? riep Saligny ongeduldig terug.

— Met Bestru, baas. Zojuist zijn er hier achttien „kippen” afgeleverd.

— Achttien? vroeg Saligny verbaasd. En ik zou er twintig krijgen?

— Ik weet er ook verder niet van, baas, maar ik heb er hier achttien. Wat moet ik verder doen? Kan ik ze doorsturen?

— Heeft Meyer voor het vervoer kunnen zorgen?

— Ik heb zojuist Meyer opgebeld en hij vertelde me, dat ik vanavond vier wagens kan krijgen. Moeten ze vandaag nog door?

— Ja, breng ze met donker over en zorg, dat je uiterlijk middernacht hier bent. Verder nog iets?

— Neen, baas. Ik zal zorgen om middernacht in Le Havre te zijn.

Saligny hing op en keek op zijn horloge. Het was elf uur. Wanneer de achttien vrouwen werkelijk middernacht hier zouden zijn dan moest hij eerst Ollier waarschuwen, dat deze er op kon rekenen morgenochtend vroeg te vertrekken. Doch voor alles diende hij nog de rekening te vereffenen met John Templar en diens bende. Templar zou vanavond met een vriend naar hem toekomen en hij lachte bij de gedachte aan de ontuchtering die de gen-

tleman-inbreker te wachten stond. Saligny liep de gang door naar de kamer van Madame Labarthe en vroeg Julot in het voorbijgaan waar de auto was.

— Pierre is zojuist uit de stad terug gekomen, baas; hij staat voor de deur.

Saligny ging de kamer van Madame Labarthe binnen en bemerkte, dat deze zich gereed maakte om uit te gaan.

— Waar moet je heen, Andrée? Als je naar de stad gaat kun je meerijden.

— Neen, dank je wel, zei ze, ik kijk wel uit om met jou alleen in een auto te stappen. Trouwens, ik moet alleen even naar de kapper om een afspraak te maken.

Beide mensen keken elkander enige seconden strak in de ogen. Dan draaide Saligny zich bruusk om en verdween.

In snelle vaart reed hij de kade af, draaide om een loods heen en liet de wagen stoppen, en terwijl hij langzaam een sigaret opstak, tuurde hij ingespannen door de voorruit de kade af en zag hoe Madame Labarthe het huis verliet en snel in zijn richting kwam.

De wagen stond half verscholen achter het verweerde gebouw, en het was niet waarschijnlijk, dat de vrouw hem hier zou bemerken. Het laatste gesprek met Madame Labarthe had hem tot nadenken gebracht en een golf van wantrouwen was in hem opgeweld. Hij had eigenlijk nooit goed geweten wat hij aan haar had. Haar werk had zij altijd naar behoren gedaan, ze was plichtsgetrouw en eerlijk, doch de wetenschap, dat zij iets afwist over de moord op Graaf Squinza en hem daarvan verdacht, deed zijn situatie ten opzichte van haar geen goed.

Madame Labarthe was inmiddels de wagen op honderd meter genaderd en sloeg links af, zonder ook maar één blik in zijn richting te hebben geworpen.

Hij reed langzaam om de loods heen en begon haar op enige afstand te volgen. Ondanks de tijd van het jaar was het koud. Een gure wind werd van over de oceaan aangevoerd; donkere laaghangende wolken dreven met grote vaart landwaarts en de dichte motregen dwarrelde nog steeds traag omlaag.

Al deze dingen waren oorzaak, dat Madame Labarthe, in haar warme seal-bontmantel gehuld, haar hoofd diep in de kraag had weggetrokken en er geen moment aan dacht om te zien.

De wagen van Saligny reed langzaam

over de hobbelige keien in de richting van de stad en hield, na ongeveer vijf minuten, op de hoek van een straat stil.

De man achter het stuur hield het gloeiende peukje tegen een nieuwe sigaret tussen zijn lippen en zette de ruitenwisser aan. Madame Labarthe was het Hotel Atlantique binnengegaan en hij wist, dat dit het hotel was waar John Templar onder de naam van Dr. Winfred Miller logeerde.

Wat had haar bezielde om op eigen initiatief naar John Templar terug te gaan? Was zij besloten het spelletje niet langer mee te spelen en wilde zij nu zijn vijand gaan vertellen, dat zij niets anders had gedaan, dan geprobeerd hem in een val te lokken? Of . .

Madame Labarthe had het hotel weer verlaten en botste tegen een patrouillerende politie-agent aan, die hierdoor uit zijn droom werd opgeschrikt. De man bood beleefd zijn verontschuldiging aan, doch de vrouw had haar weg reeds weer vervolgd en liep snel de straat uit in de richting van de markt.

Saligny volgde haar met een stijgende achterdocht. Hij voelde als het ware, dat zij bezig was hem een poets te bakken, die hem duur zou kunnen komen te staan. Zij zou trachten hem te verraden. Voor John Templar had hij weliswaar respect, doch geen angst, omdat deze bij de politie allerm minst in een goed blaadje stond. Maar zou het mogelijk kunnen zijn, dat zij het krankzinnige voornemen koesterde om een bekentenis te gaan afleggen bij de politie?

De wagen van Saligny begon iets sneller te rijden en de afstand tussen hem en de vrouw werd aanzienlijk kleiner. Ze had inmiddels de markt bereikt, stak deze over totdat Saligny's blikken plotseling gefacsieneerd bleven rusten op de Franse driekleur, die boven de ingang van het hoofdbureau van politie hing.

Zou zij dan toch . . . ? Saligny voelde zich misselijk en het zweet brak hem uit. Hij kreeg als het ware een visioen waarin hij zichzelf aan een galg zag bengelen. Dit kon het einde betekenen. Wanneer zij er in slaagde, haar wetenschap bij de politie bekend te maken, dan was met hem alles gedaan.

Zonder verder ook maar één ogenblik te aarzelen, drukte hij de gaspedaal in, één keer tot op de bodem; de wagen schoot vooruit en terwijl hij met één hand het stuur een halve slag omdraaide en in een scherpe bocht het plein rond reed, had hij

met zijn andere hand een revolver uit zijn binnenzak gehaald. Vervolgens draaide hij het portierraampje omlaag.

Madame Labarthe had inmiddels het politie-bureau bereikt, ze sloeg de kraag van haar bontmantel omlaag en zette haar voet op de eerste trede van de stenen stoep.

Op hetzelfde ogenblik reed Saligny's wagen in een razende vaart langs het trottoir, vanuit het portierraampje werden een viertal schoten afgevuurd en nog voordat het lichaam van de vrouw languit over de treden van de stoep was gevallen, had de auto al weer de markt via een zijstraat verlaten.

Het plein, dat er in de druilige motregen éenzaam en verlaten had uitgezien, bood plotseling een geheel andere aanblik. Van alle kanten kwamen mensen en kinderen aangerend en al spoedig had zich een zenuwachtige menigte gevormd rond de stoep van het politiebureau, en uit de voordeur kwam een aantal agenten naar buiten, blootshoofds en met losgeknoopte tuniek, die de menigte achteruit dreven, waarna zij het levenloze lichaam voorzichtig opbeurden en naar binnen brachten.

— Nou, die heeft haar liefde duur moeten betalen, merkte de kroegbaas op, die met een lang, blauw schort voor en een klein, zwart calotje op, op het geluid van de schoten was toegesneld.

— Kijk, dat is nou weer echt zoiets voor U, riep zijn buurvrouw van nummer 14 verontwaardigd uit. Ze had een zwarte poes op de arm, die ze met haar knokige vingers over de kop streelde. U weet helemaal niet of die dame een minnaar had.

— Ach, in de meeste gevallen is er wel een bedrogen echtgenoot en een minnaar in het spel, vond de schoenmaker. Laatst hebben we toch ook die . . .

— Die vent uit die auto zag er helemaal niet uit als haar man of minnaar, viel de kroegbaas hem in de rede. Maar in ieder geval sprong hij aardig met dat geweer om.

— Geweer, geweer, riep de buurvrouw van nummer 14 verwijtend uit, hij schoot met een revolver. Ik heb het zelf gezien.

— Nou, ik heb het niet gezien, replieerde de postbode, maar als oud-gediende uit de oorlog '14—'18 zou ik haast durven beweren, dat ze met een mitrailleur werd neergeschoten. De schoten volgden elkaar zo snel op, dat het haast geen revolver geweest kan zijn.

Laten deze gesprekken dan ook zuiver

als burengekonkel worden betiteld, binnen in het politie-bureau sprak men veronderstellingen en beweringen uit, die, al waren zij dan ook bedekter en ambtelijker geformuleerd, qua inhoud gelijk stonden aan die welke op dat ogenblik het hele plein bezighielden.

Het lijk van Madame Labarthe lag in het wachtlokaal op een houten bank, terwijl de politiedokter zonder het lichaam ook maar even aangeraakt te hebben, de dood constateerde. Zij was getroffen door vier kogels, waarvan er twee dwars door de hersenen waren gevlogen.

— Kent iemand haar? vroeg de commissaris, terwijl hij de binnenkant van de bontmantel bestudeerde op zoek naar een handelsmerk.

Vanuit de kring der omstaande agenten klonk een negatief gemompel. Tenslotte kon men niet verlangen, dat een politie-agent iedere inwoner kende van een stad als Le Havre. Bovendien was het helemaal niet nodig, dat het slachtoffer in Le Havre woonachtig was geweest.

— Wat is hier gebeurd, riep plotseling een verwonderde stem uit.

Een agent van politie, gehuld in zijn donkerblauwe cape, kwam het wachtlokaal binnen, blij, dat hij zijn ronde er weer op had zitten. Zijn collega's keken hem even aan.

— Vlak voor onze deur hebben ze zojuist een vrouw aan flarden geschoten, antwoordde er één.

— Een vrouw? riep de ander verbaasd uit. Wie is het?

— Ook een vraag, kijk zelf maar, misschien ben jij haar tijdens je ronde wel tegengekomen.

De agent, die het laatste binnen was gekomen, ontdeed zich van cape en pet, hing deze op aan een spijker in de muur en keek over de schouders van zijn collega's naar het lichaam op de bank.

Plotseling duwde hij zijn ambtsgenoten op zij, drong naar voren en bleef vlak voor de bank staan, terwijl hij met ongelovige ogen naar het roerloze lichaam keek.

— Wat heb jij? vroeg de commissaris. Ken je haar soms?

— Kennen niet, luidde het antwoord. Maar ik heb die vrouw kort geleden gezien. Als ik maar wist waar.

— Kortgeleden zeg je, herhaalde de commissaris. Maar dan moet je toch weten waar. Zijn jullie nu politiemannen of

lopen jullie op straat te dromen.

Beide veronderstellingen waren juist en konden gerust met elkaar verenigd worden.

— Wacht eens, zei de agent, die de sleutel tot het mysterie scheen te moeten brengen. Ik botste zojuist tegen haar op toen ze het Hotel Atlantique verliet.

HOOFDSTUK IV

Waarin Templar voorgeeft zich te interesseren voor postzegelverzamelingen en een spatader blijkt te hebben.

John Templar bleef even staan voor het oude huis in de Rue d'Antin, waar hij die morgen Saligny had zien binnengaan en liet zijn blikken omhoogklimmen langs de grijze, door de mist aangetaste gevel, om dan een snelle blik op zijn horloge te werpen en door de poort in het perceel te verdwijnen.

Hij tikte luid op de glazen deur van de portierswoning en opende ongevraagd de deur. Aan een midden in het vertrek staande, ronde tafel zat het factotum, dat in ieder huis in heel Frankrijk domineert: de conciërge. Ze keek hem met een vriendelijke en tevens nieuwsgierige blik aan en maakte aanstalte om van haar stoel op te staan.

— Blijft U maar zitten, Madame, zei Templar voorkomend. Kunt U mij ook zeggen of Monsieur Brévil thuis is?

— Monsieur Brévil? vroeg het oudje. Ik heb hem nog niet gezien, monsieur. Maar kijkt U zelf maar eens: tweede verdieping, de deur links in de hoek.

Templar bedankte de vrouw met een bloemrijke volzin, sloot voorzichtig de glazen deur achter zich en liep de houten draaitrap op, waarvan de treden glommen als een dansvloer.

Op de tweede etage bleef hij stilstaan voor de deur van Saligny's appartement, legde een ogenblik zijn oor te luisteren tegen het houten paneel en klopte aan.

Ingespannen luisterde hij naar een eventueel geluid en na enkele seconden verwacht te hebben, zonder dat hem op zijn kloppen was opgedaan besloot hij te ge-

loven, dat Saligny niet thuis was, hetgeen hem uiteraard welkom was, aangezien hij in deze hoop zijn schreden naar de Rue d'Antin gericht had.

Na even het trappenhuis in beide richtingen te hebben afgeloerd, haalde hij een bosje stalen lopers van eigen vinding uit zijn broekzak te voorschijn, bekeek enkele seconden aandachtig het deurslot, zocht dan naar het passende instrumentje, en stak het in het slot.

Terwijl hij zijn ogen sloot, luisterde hij aandachtig naar de reactie van zijn handeling. Hij draaide de loper even heel langzaam van links naar rechts tot hij een lichte klik hoorde, drukte dan behoedzaam tegen de deur en gleed onhoorbaar naar binnen, de deur weer achter zich sluitend.

Gedurende een halve minuut bleef Templar bewegingloos staan en luisterde ingespannen naar een eventueel verdacht geluid, doch toen de kust veilig scheen te zijn, draaide hij zijn hoofd van links naar rechts en nam het kleine, langwerpige halletje waarin hij stond vlug in zich op en opende de voor hem liggende deur, waardoor hij in een woonkamer terechtkwam, welke uitzicht gaf op de rue d'Antin.

Het vertrek was keurig, doch uiterst eenvoudig gemeubileerd. De blanke parketvloer glom als een spiegel en voorzichtig, teneinde niet uit te glijden, liep hij om de eikenhouten tafel, die in het midden van het vertrek stond, vlak onder de koperen kroonluchter, langs het langwerpige buffet en gleed door een openstaande deur een aangrenzende kamer binnen.

Mocht de woonkamer dan een product zijn van gevoel voor orde en properheid, het vertrek waarin hij zich thans bevond vormde een onmetelijk contrast.

Op de vloer lag een goedkoop kleed, waarvan het fleurige patroon ontsierd werd door brandgaatjes, vlekken, sigarettenas en proppen papier. Tegen één der wanden stond een ouderwets cylinderbureau, met hoge achterwand, waarvan het rolluik neergelaten was. In de schaduw van dit enorme meubelstuk stond een kleine eveneens ouderwetse brandkast, waarvan — het was tenslotte een brandkast — de deur eveneens gesloten was.

Een scheve, rieten prullemand stond er boordenvol naast, vlak er voor lag een stapel verscheurde en verkreukelde kranten, terwijl voor het raam een gewone keukenstoel stond, waarvan echter de zitting ont-

brak. Deze bijkomstige dingen nam Templar weliswaar in één blik in zich op, doch zijn ogen bleven strak gericht op de brandkast en het bureau, terwijl zijn hersens in strijd waren over de vraag welk van de twee hij het eerst zou onderzoeken.

Hij besloot de brandkast te nemen en onmiddellijk betreurde hij het, niet over zijn uiterst preciese en onfeilbare inbrekerswerktuigen te beschikken. Deze lagen in de „Hurricane”, welke achter zijn villa te Neuilly stond verscholen.

Doch Templar was er de man niet naar om zich door een dergelijk ongemak uit het evenwicht te laten brengen. Zonder ook maar één ogenblik te aarzelen knielde hij voor het ouderwetse, doch niettemin imposant stuk staal neer en zodra zijn uiterst gevoelige vingers zich om de knop van het letterslot hadden gesloten, scheen hij zijn hele omgeving te hebben vergeten.

Langzaam en met gesloten ogen draaide hij de knop in het rond, ingespannen luisterend naar het bijna onhoorbare geklik der stalen pennen. De wijzers op zijn horloge kropen traag voorbij en naarmate de tijd verstreek, begonnen zich kleine zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd te vertonen, welke kronkelend langs zijn gezicht parded. Doch hoe zenuwslopend het werk ook mocht zijn, zijn vingers noch zijn gehoor verloren ook maar één ogenblik hun gevoeligheid.

Eindelijk, na ongeveer een kwartier bewegingloos voor de brandkast geknield te hebben, liet hij de knop even los en wiste zich het voorhoofd af. Een haast onmerkbaar trilling en een uiterst zwakke klik hadden hem de overtuiging gegeven, dat de eerste letter van de combinatie ontdekt was. Dit succes kalmeerde zijn tot het uiterst gespannen zenuwen aanmerkelijk en met nieuw élan wierp hij zich andermaal op het slot.

Er ging nog een kwartier voorbij en toen richtte de Grote Onbekende zich uit zijn ongemakkelijke houding op en slaakte een diepe zucht. De letter combinatie was ontdekt en wanneer hij nu nog het slot wist te openen, dan lag de inhoud van de safe voor het grijpen.

Gedurende enkele minuten slechts behoefde hij met een loper het slot te bewerken, want plotseling hoorde hij het terugspringen van een sterke veer. Hij stak de sleutels in zijn zak en trok met beide handen aan de koperen knop. De zware, stalen

deur zwenkte langzaam naar hem toe en met trillende oogleden boorde Templar zijn gretige blikken in het binnenste van de kast.

Zijn vingers strekte zich het eerst uit naar enkele stapeltjes bankbiljetten, die de gehele bovenste plank vulden. De buit was weliswaar niet zo groot als bij zijn bezoek aan het kantoor van Graaf Squinza, maar het bedrag was toch belangrijk genoeg om een tevreden glimlach om zijn lippen te doen spelen. Ruw geschat, indien alle stapeltjes hetzelfde aantal biljetten bevatten, vond hij hier zeven millioen francs, hetgeen betekende zeven duizend pond. Hij verdeelde de pakjes over zijn verschillende zakken en stak toen zijn beide handen opnieuw in de brandkast, ditmaal om er een klein, blank eiken kistje uit te nemen, dat hij eerst aandachtig van alle kanten bekeek. Hij schoof het kleine pallekje terug, tilde de deksel op en staarde naar een rood, fluwelen kussentje, waarop een klein, glazen buisje lag. De inhoud van het buisje was niet te zien doordat er een wit etiket op was gelakt, waarop enkele getallen en letters stonden geschreven. Templar had al de meest uiteenlopende ontdekkingen gedaan in andermans brandkasten, doch dit was wel een van zijn vreemdste. Hij liep er geïnteresseerd mee naar het raam en hield het in het vale daglicht. Op het etiket stond geschreven:

Ra (88) - 226,5 - 1500 mgr

Gedurende een volle minuut stond Templar naar het nietige kleinood te staren; terwijl zijn hersens op volle toeren werkten. Kon het mogelijk zijn, dat Saligny, een gewone boef, handelaar in verdovende middelen en blanke slavinnen, in het bezit was, van iets, dat minstens een hele maandproductie was van één der zeldzaamste delfstoffen.

Want dat zich in dit buisje radium bevond, daar twijfelde hij geen ogenblik meer aan. De letters Ra waren het symbool van het scheikundig element radium, het getal 226,5 gaven het atoomgewicht aan, terwijl 88 het nummer was waaronder radium gerangschikt werd. 1500 mgr. betekende niets anders dan 1500 milligram, dus anderhalve gram, hetgeen zeggen wilde, dat dit kleine buisje een waarde vertegenwoordigde van circa veertig millioen francs, oftewel 40 duizend pond sterling.

Templar had reeds verscheidene malen een goede slag geslagen en hij was heus

wel gewend aan grote bedragen, doch de reactie van deze vondst deed hem toch even zijn zelfbeheersing verliezen. Even maar, want onmiddellijk had hij zich zelf weer in zijn macht, sloot het kistje en stak het in de buitenzak van zijn jas, waarna hij naar de brandkast terugkeerde, om de rest van de inhoud te onderzoeken.

Hij knielde opnieuw voor de safe neer en stak zijn hand uit om een dik boek te grijpen, toen plotseling een uiterst vaag geluid hem even deed aarzelen. Hij meende iets gehoord te hebben.

Natuurlijk was het zeer goed mogelijk, dat hij het zich verbeeldde als gevolg van een kleine zenuwprickeling welke de vondst van het radium hem had bezorgd, doch niettemin draaide hij instinctief zijn hoofd om teneinde naar de deur van de woonkamer te kijken.

In de opening stond Saligny. Een donkere, glimmende revolver lag dreigend in zijn hand en Templar wist uit ervaring, dat de man niet zou aarzelen er gebruik van te maken.

Saligny keek hem zwijgend en met een uitdrukking van spot aan, terwijl zijn hele gezicht in de greep lag van een onbeschrijf-bare grijns, die zeer zeker niet veel goeds voorspelde.

— Kom er in, zei Templar na zich van de schok hersteld te hebben, met een klank van geforceerde luchtigheid in zijn stem. ik wilde eens zien hoe het met je postzegelverzameling staat.

Saligny gaf geen antwoord en bleef de indringer grijnzend aanstaren. Templar voelde de diepe betekenis van die grijns maar al te goed en terwijl hij zijn blikken achteloos door het vertrek liet gaan tastte zijn hand, die nog steeds in de brandkast stak, naar het dikke boek, dat hij op één der planken had zien liggen.

Een groot gedeelte van zijn lichaam ging schuil, achter de dikke stalen deur van de safe en indien Saligny mocht schieten, dan zouden althans die lichaamsdelen welke de Fransman niet kon zien, niet getroffen kunnen worden ook.

— Ik geloof niet, verbrak Saligny plotseling de drukkende stilte, dat je vanavond naar ons toe hoeft te komen, Templar. Madame Laberthe had je weliswaar uitgenodigd, maar ik merk, dat je er prijs op stelt eerder uit de weg geruimd te worden. Wel, wat mij betreft bestaat hiertegen geen enkel bezwaar.

— Maar ik maak er bezwaar tegen, antwoordde Templar, wiens vingers reeds de band van het dikke boek bereikt hadden. Ik vind het niet sportief dat je me nu reeds wilt vermoorden, terwijl je me aanvankelijk tot vanavond uitstel had toebedacht. Laten we het op een accoordje gooien. Ik kom vanavond toch wel.

Saligny lachte. Het was een korte en gemene lach, die Templar onheilspellend in de oren klonk. Maar zijn vingers hadden zich inmiddels om het boek gesloten en trokken het langzaam naar zich toe.

— Wie kaatst moet de bal verwachten, Templar. Ik had je niet gevraagd reeds zo vroeg nara me toe te komen. Bovendien dacht ik, dat mijn appartement hier aan niemand bekend was.

— Aan niemand behalve aan Templar, zei de Grote Avonturier, die voelde hoe zijn hpiereen zich spanden onder het gewicht van het zware boek, dat nu op zijn knie lag.

— Inderdaad, antwoordde Saligny. Templar weet veel, dat geef ik ruitelijk toe. Maar hij weet té veel en daarom moet ik me van je ontdoen. Ik betreur het om zo'n intellectueel mens op zo'n ordinaire manier van het leven te beroven, maar aangezien mijn tijd zeer beperkt is, ben ik genoodzaakt van mijn revolver gebruik te maken. Kom maar een achter die deur vandaan, Templar.

Templar keek Saligny gedurende vijf volle seconden strak aan, terwijl hij nauwkeurig zijn kansen berekende. Dan haalde hij achteloos zijn schouders op, rees van achter de stalen deur omhoog en slingerde met geweldige kracht het dikke boek in de richting van zijn belager, terwijl hij tegelijkertijd weer achter de deur weg dook en zijn revolver tevoorschijn trok.

Doch Saligny had schijnbaar met alles rekening gehouden, want juist toen het boek Templar's hand verliet klonk er een scherp schot en voelde de gentleman-inbreker hoe er iets tegen zijn pols aan kwam. Hij had evenwel niet de tijd en de gelegenheid er zich rekenschap van te geven, want toen hij hoorde hoe het boek met een doffe slag ergens tegenop vloog en Saligny een rauwe vloek uitbraakte, stak hij zijn revolver om de rand van de deur, gluurde slechts een onderdeel van een seconde in de richting van de plaats waar hij zijn tegenstander wist, en haalde twee maal achtereen de haan van zijn re-

volver over, terwijl hij onmiddellijk als een lenige kat vanachter de deur tevoorschijn sprong.

Hij wist hoe groot het gevaar was, doch verblind door de wetenschap getroffen te zijn, wierp hij zich op de Saligny, die lijkebleek en met een van pijn verwrongen gezicht tegen de deurpost stond geleund en ontrukte hem de revolver, die slap en met naar beneden gerichte loop in zijn hand hing.

Templar zag, dat hij geen vinger uit hoofde te steken om de man buiten gevecht te stellen. Saligny was op dat moment geen zier meer waard en zou nooit in staat geweest zijn, Templar ook maar een klap te geven. Hij liet de buitgemaakte revolver in zijn zak glijden, greep Saligny onder de oksels en leidde hem naar een fauteuil in de woonkamer, waar hij hem ruw in liet neerkomen.

Hij wist echter, dat Saligny geenszins verslagen was en de man alleen maar even verdoofd was door de beide schoten, die hem in de schouder hadden getroffen. Daarom was het raadzaam verdere incidenten te voorkomen en het huis te verlaten.

Hetgeen hij had willen hebben zat over zijn zakken verdeeld en de verdere inhoud der brandkast vertegenwoordigde niet de minste waarde.

— Je ziet, Saligny, dat ik sportiever ben dan jij. Ik heb er ook geen belang bij je te vermoorden. Ik ben geen moordenaar. Wat mij interesseerde heb ik gekregen en verder heb ik geen wensen. Daarom ook is er geen haar op mijn hoofd, die er aan denkt om jou te vermoorden, en ik geef je de kans terug te komen halen wat ik je afhandig heb gemaakt. Au revoir, mon chère.

Bij deze woorden was hij langzaam achteruit in de richting van de deur gelopen, liep het kleine halletje door en trok de buitendeur open.

— Ik geef je de verzekering, dat je mij niet voor het laatst gezien hebt, Templar, riep Saligny plotseling vanuit de woonkamer. Ook al laat je mij leven, ik geef de strijd niet op.

Templar was naar buiten gestapt en had de deur achter zich dichtgetrokken. Snel liep hij de twee trappen af, liep zonder een blik in de woning van de conciërge te werpen, de straat op en versnelde zijn pas, naar mate hij de hoek naderde.

John Templar was reeds vlak bij zijn hotel, toen hij plotseling van gedachte scheen te veranderen. Hij keerde zich om en sloeg een zijstraat in, waar hij in een boekenwinkel een paar kranten kocht bevens een opvouwbare, kartonnen doos, een kluwen touw en een stuk pakpapier. Hiermede spoedde hij zich naar het postkantoor, waar hij de bankbiljetten en het kistje met de radium in de doos pakte, het geheel in de kranten en het pakpapier wikkelde en er een stuk touw ombond. Vervolgens schreef hij er zijn naam en het adres van zijn villa te Neuilly op en gaf het pakje aan het loket af, waar hij het aangetekend liet verzenden. De posterijen te Neuilly wisten, dat eventuele aangetekende en gewone zendingen op het postkantoor moesten blijven liggen indien Sir Neville niet thuis was.

Eerst toen merkte hij, dat een dun straaltje bloed uit zijn mouw sijpelde. Snel trok hij zijn mouw op, bekeek even de kleine, vurige wonde boven zijn pols en bond er zijn zakdoek om, waarna hij snel het postkantoor verliet.

Toen hij het hotel binnenkwam bemerkte hij, dat de chef de reception hem op een vreemde wijze aankeek. Hij sloeg er evenwel geen acht op, liep de trap op naar zijn etage en ging even later met een tevreden gevoel zijn kamer binnen.

Hier wachtte hem evenwel een kleine verrassing, hetgeen onmiddellijk de vreemde blik van de chef de reception verklaarde.

In de grote salon zaten Charles, Ophelia, James en Maryse als schoolkinderen op een rijtje naast elkaar, terwijl twee onbekende mannen, gekleed in lichte regenjassen en dito hoeden, onderzoekend de kamer rondwandelden en zich plotseling met een ruk omwendden toen Templar binnenkwam.

De Grote Avonturier was te allen tijde bedacht op eventuele gecompliceerde verwickelingen en zonder ook maar één ogenblik acht te slaan op de onbekenden richtte hij zijn vragende blik op Charles, die alle mogelijke moeite deed hem iets te vertellen door zijn gezicht in allerlei plooiën te trekken. Templar moest echter bekennen, dat hij er niets van begreep en besloot derhalve af te wachten, wat de bezoekers hem hadden te vertellen.

Uiteraard rook hij al van verre dat het politiemannen waren, hetgeen hem eigenlijk zeer verwonderde, aangezien hij uit

die richting niets verwachtte.

— Bent U Dr. Winfred Miller? vroeg één der mannen.

— En wie bent U? was Templar's wervervraag.

Dit bracht de onbekende even van zijn stuk. Hij kuchte even en stelde vast, dat Dr. Muller zich niet gemakkelijk liet intimideren.

— Ja, ziet U, Dr. Miller, zei de man op aanzienlijk toeschietlijker toon, ik neem tenminste aan, dat U dit inderdaad bent, mijn naam is Wély, hoofdinspecteur Wély van de criminele recherche en dit is mijn collega, inspecteur Verez.

— Aangenaam, mompelde Templar, die in wezen nimmer gesteld was op onverwachte ontmoetingen met de politie. Wat is er van Uw dienst?

— Ja, ziet U, vervolgde hoofdinspecteur Wély, het gaat namelijk om een vrouw, die een half uur geleden ongeveer werd vermoord.

— Nou, maar dat is toch absurd, riep Templar quasi verongelijkt uit. Beschikt de politie in Le Havre niet over een speciale politie-dokter en moet zij dan buitenlandse toeristen met moorden komen lastig vallen.

— Neemt U mij niet kwalijk, Dr. Miller, ging Wély onverstoord verder, wanneer U mij even uit zoudt willen laten spreken, dan zoudt U de reden van ons bezoek kunnen vernemen.

Inspecteur Verez stootte plotseling en bijna onopvallend zijn collega aan en wierp hem een veelzeggende blik toe.

— Bent U gewond, Dr. Miller? vroeg de inspecteur dan.

Templar schrok even, doch herstelde zich weer onmiddellijk.

— Ja, als U er geen bezwaar tegen hebt tenminste. Of heeft een dokter niet het recht zich te verwonden?

— Dr. Miller, ging inspecteur Verez voort. Ik weet niet of het Uw bedoeling is ons te intimideren, maar het feit, dat er bloed uit Uw mouw druppelt is voor ons een reden om U te arresteren.

Templar wierp een bliksemsnelle blik op zijn vrienden, plooiden dan zijn lippen in een innemende glimlach en antwoordde:

— Het spijt me ten zeerste, maar ik kan Uw uiteenzetting niet volgen, heren. Als ik het goed begrijp wilt U mij arresteren omdat er bloed uit mijn mouw druppelt. En dat schijnt iets te maken te hebben met een

moord, die een half uur geleden gepleegd zou zijn. Bedoelt U hiermee, dat U mij voor de moordenaar houdt?

— Juist, Dr. Miller. Wij verdenken U van moord op een vrouw, die kort voor haar dood in dit hotel een brief voor U heeft afgegeven. Aanvankelijk was ons oordeel niet zo scherp gesteld, doch nu blijkt, dat U gewond bent, hebben wij zekerheid. Toont U mij die wonde eens, Dr. Miller.

Templar begon te lachen en haalde met zijn gezonde hand een pakje sigaretten te voorschijn, waarvan hij er één opstak. Hij blies een dikke rookwolk naar het plafond en antwoordde toen:

— Wie van ons is hier eigenlijk medicus? U of ik?

— Dat kan wel zijn, Dr. Miller, antwoordde hoofdinspecteur Wély, maar wij zijn van de politie. Het gaat er ons niet om Uw wonde te behandelen of te genezen, wij willen alleen maar zekerheid hebben over de aard van de wonde.

— Het is een spatader, antwoordde Templar. En ik kan U bovendien nog zeggen, dat ik niet accoord ga met Uw arrestatie.

Hij ontdeed zich van zijn regenjas en hoed, wierp deze over een stoel heen en nam plaats in één der vrije fauteuils.

Even hing er een gespannen atmosfeer in het vertrek, waar de silte zo intens was dat men de spreekwoordelijke speld zou hebben kunnen horen vallen.

Templar zat onderwijl te denken aan de vrouw, die voor hem een brief had afgegeven en die thans vermoord was. Kon deze vrouw eigenlijk wel iemand anders zijn als Madame Labarthe?

— Dr. Miller, begon hoofdinspecteur Wély opnieuw. Ik arresteer U als verdacht van moord op een tot nu toe nog onbekend vrouwspersoon.

— Dat hebt U reeds gezegd, inspecteur, en U weet, dat ik met Uw beslissing niet accoord ga.

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat ik niet gewend ben mensen te vermoorden, en helemaal geen vrouwen.

— Dat zult U later kunnen bewijzen, Dr. Miller. Ik eis thans dat U ons volgt naar het politiebureau en indien U niet vrijwillig mee wenst te gaan, zullen wij van geweld gebruik moeten maken.

Bij deze woorden haalde hoofdinspecteur Wély zijn dienstrevolver te voorschijn

en toonde deze aan zijn arrestant, terwijl inspecteur Verez haastig het voorbeeld van zijn superieur volgde.

Templar drukte zijn vingertoppen tegen elkaar en keek de beide politiemannen doordringend aan.

— Ik heb U gezegd, dat ik niet vrijwillig meega. Wanneer U van Uw vuurwapens gebruik wenst te maken, goed, gaat Uw gang, maar ik zou zeggen dat één lijk in deze mij onbegrijpelijke affaire voldoende is. En . . . van handtastelijkheden ben ik niet gediend, want ik ben gewend iedereen van mijn lichaam af te houden. Dat is nog een oude gewoonte van mij, toen ik nog in Oxford studeerde. Bovendien kan ik U nog vertellen, dat ik bereid ben U een kans te geven om een geweldige, onherstelbare blunder te voorkomen. Belt U onmiddellijk hoofdcommissaris Baccart op van de Sûreté Nationale te Parijs en zegt U, dat U op het punt staat Sir Neville te arresteren. Voor de verwensingen, die U dan te horen zult krijgen ben ik niet verantwoordelijk.

De beide Fransen keken elkaar enkele ogenblikken twijfelachtig aan en het was duidelijk zichtbaar, dat zij eigenlijk geen raad meer wisten met hun figuur.

— Maar, Dr. Miller, begon Wély iets meer beleefd en vergevensgezind, indien U onschuldig bent, bewijst U ons dit dan en geeft U althans eerlijk antwoord op mijn vragen.

— Wat wilt U weten?

— Wie is de vrouw, die vermoord werd?

— Weet ik niet. Vraag twee.

— Van wie is die brief afkomstig, welke voor U door deze vrouw in het hotel werd bezorgd?

— Weet ik niet. Vraag drie.

— Maar, Dr. Miller of . . . eh . . . Sir Neville als dat Uw ware naam is, hebt U die brief dan niet ontvangen?

— Neen.

— Waar kan die dan zijn?

— Hier, antwoordde Charles plotseling.

Alle aanwezigen keken plotseling naar een witte enveloppe, welke Charles Houston in zijn hand hield.

— Is dat de brief? vroeg Wély enigszins geërgerd. En ik heb U daarnet gevraagd of U een brief had ontvangen. U had mij deze brief moeten overhandigen, meneer.

— Pardon, antwoordde Charles, deze brief is geadresseerd aan Dr. Miller. En dat is U noch ik.

Charles overhandigde de brief aan zijn

vriend, die hem snel openscheurde en er een klein velletje papier uithaalde, waarop enkele zinnen stonden geschreven.

Hij las:

„Monsieur Templar,

Ik smeeek U vanavond niet te komen, zoals ik U aanvankelijk heb verzocht. Ik moest U op bevel van Saligny in een val lokken, doch inmiddels ben ik van gedachte veranderd en besloten hem in handen van de politie te spelen. Ik ben nu onderweg naar het hoofdbureau, waar ik alles zal vertellen wat ik weet. Over U en Maryse zal ik echter niet spreken. Maar kom vanavond niet naar de Rue du Port.

Andrée Labarthe.”

Templar vouwde het briefje zorgvuldig op, stak het weer in de enveloppe en liet deze in zijn binnenzak verdwijnen, ongevoelig voor de vernietigende blikken van de beide politiemannen.

— Het spijt me, heren, zei hij, maar ik kan U geen inlichtingen verstrekken met betrekking tot deze brief, noch tot de identiteit van de bezorgster, die inmiddels vermoord werd. Ik geef U echter de raad hoofdcommissaris Baccart op te bellen en hem te vragen naar Sir Neville. Hij weet, dat ik in Le Havre ben en U kunt verwijzen, naar het onderhoud, dat ik ongeveer twee weken geleden met hem heb gehad. Ik wil U geenszins tegenwerken, maar U zowel als ik, wij hebben beiden een soort ambtsgeheim. U zoudt een onherstelbare fout maken door mij of één der overige aanwezigen hier te arresteren. Door dit te doen zoudt U niet alleen Hoofdcommissaris Baccart, maar de hele Sûreté Nationale tegen U in het harnas jagen, want de beroving van mijn vrijheid kan verschrikkelijke gevolgen hebben.

De woorden van Templar schenen de beide Fransen tot andere gedachten te hebben gebracht. Ze stonden enigszins beteuterd en weifelachtig naast elkaar en speelden argeloos met hun revolvers.

— Maar kan ik er van op aan, Sir Neville, vroeg hoofdinspecteur Wély, dat U het hotel niet zult verlaten voordat ik hoofdcommissari Baccart heb gesproken?

Templar dacht even na, wierp een blik op zijn polshorloge en antwoordde:

— Het is thans één uur; ik wil U beloven tot drie uur in het hotel te blijven, U hebt dan twee uur de tijd om met hoofd-

commissaris Baccart te spreken. Na drie uur beschouw ik mij automatisch van mijn belofte ontslagen.

De beide politiemannen schenen met deze beslissing genoeg te nemen en na een lichte buiging te hebben gemaakt, verlieten ze zwijgend de salon en trokken de deur achter zich dicht.

Templar legde onmiddellijk zijn wijsvinger op de lippen en beduidde zijn vrienden het stilzwijzen te bewaren. Hij stond snel op en liep geruisloos naar de deur, welke hij onverhoeds openwierp.

Voor hem stonden hoofdinspecteur Wély en inspecteur Verez.

— Zoiets doet men niet, heren, merkte Templar streng op. Dat zijn dienstbodengewoonten. Goeden middag.

Zonder op commentaar te wachten sloot hij de deur en keerde naar zijn zitplaats terug, waar hij zijn mouw opstroompte en de zakdoek van zijn wonde haalde, terwijl zijn vrienden hem zwijgend en vragend aanken.

Hij toonde hen de wonde en merkte lachend op:

— Je kunt hem beter hier krijgen dan waar Madame Labarthe hem kreeg, jongens.

— Maar hoe weet je dat Madame Labarthe door een kogel werd vermoord? vroeg Charles.

— Madame Labarthe? Vermoord? riep Maryse Choisy plotseling uit. Maar dat is niet mogelijk?

— Hoe ik weet dat Madame Labarthe door een kogel vermoord werd? Wel, dat is heel eenvoudig, Charles: het is de snelste manier om je van iemand te ontdoen en Saligny is een zeer ongeduldig persoon. Hij zou nooit op de uitwerking van vergif kunnen wachten.

LEEST U OOK REEDS

Spionnage?

Een veertiendaags verschijnend
vervolgverhaal van de Ameri-
kaanse beroepsspion

DENNIE RAMON.

Waarin Ophelia over haar boontjes spreekt, terwijl blijkt, dat Charles gedurende enige tijd zijn nachtzoentje zal moeten missen.

Aangezien Templar gedurende twee uur zijn hotel niet mocht verlaten, gebruikte hij deze tijd om de huidige stand van zaken breedvoerig met zijn vrienden te bespreken. Hij vertelde hun nauwkeurig, hetgeen er in de woning van Saligny had plaatsgevonden zonder evenwel melding te maken van de buit, die hem in handen was gevallen. Dit met het oog op de aanwezigheid van Maryse Choisy, die waarschijnlijk wel te vertrouwen was, doch nog te korte tijd in de vriendenkring verkeerde om in alle geheimen te mogen delen.

— Zoals de zaken dus thans staan, kunnen we ieder ogenblik iets verwachten. Ik ben er van overtuigd, dat vandaag of morgen de „Farina” zal vertrekken met een zending vrouwen aan boord, terwijl Saligny eveneens het land zal verlaten, en misschien nog wel voor de „Farina”.

— Maar waarom lever je Saligny niet uit aan de politie? vroeg Charles. Tenslotte zou hiermede deze gehele affaire van de baan zijn.

— Daarvoor heb ik een goede reden, Charles, antwoordde Templar. In de eerste plaats zou hij de Franse politie dingen kunnen vertellen, welke vanmiddag in zijn woning hebben plaatsgevonden, en waarvan jullie ook het bestaan nog niet weten. Ik kom daar later nog wel eens op terug. Maar vooral ben ik van plan Saligny te achtervolgen tot het einde der wereld, ten einde zijn organisatie compleet te laten oprollen en er persoonlijk de nodige voordelen uit te slaan. Jullie begrijpt mij wel. Daarom doe ik het volgende voorstel: Ophelia gaat aan boord van de „Farina” en probeert van kapitein Ollier gedaan te krijgen, dat hij haar als verstekeling meeneemt naar Zuid-Amerika. Ze kan daar goed voor betalen, doch papieren heeft ze niet. Ze kan zich dus uitgeven als een politieke vluchteling of zoiets.

Charles' ogen waren bij het horen van deze woorden steeds wijder open gegaan en ongelovig staarde hij van zijn vriend naar zijn vriendin.

— Ophelia? riep hij eindelijk uit. Bedoel

je dat je Ophelia als een soort blanke slavine mee wil laten gaan? Neen, John, daartegen zal ik me hardnekkig blijven verzetten.

— En ik ben van plan hierover zelf te beslissen, viel Ophelia hem in de rede. Ik ben oud en wijs genoeg om mijn eigen boontjes te doppen en heb reeds meerdere malen bewezen, mijn mannetje te staan.

Er ontspon zich tussen de drie vrienden een levendig debat over het voor en het tegen, waarbij Charles uiteraard constant in de oppositie was. James en Maryse hoorden zwijgend en lichtelijk geamuseerd over Charles kinderlijke bezorgdheid, toe.

Uiteindelijk werd het pleit in het voordeel van John en Ophelia beslist en met hoofdelijke stemmen werd de motie aangenomen om Ophelia mee te laten gaan aan boord van de „Farina.”

— Ik stel voor, dat je tegen tien uur met een klein koffertje aan boord gaat en tracht de oude Ollier voor je plan te winnen. Ik heb zo'n vaag vermoeden, dat dit je wel lukken zal. Je bent een aardig en niet onknop meisje en waarschijnlijk zal Ollier tegen deze prijzenswaardige eigenschappen niet bestand zijn.

— Neemt U me niet kwalijk, mylord, begon James nu, maar zou het niet wenselijk zijn wanneer ik probeerde als tremmer of zoiets aan boord van de „Farina” te monstren?

Templar dacht even heel vlug na en antwoordde bijna onmiddellijk:

— Neen, James. Ik stel je voorstel op prijs, het getuigt van ware vriendschap voor Ophelia, maar zij heeft geen bescherming nodig. Voor haar leven behoeven we niet te vrezen. Zelfs al zou Saligny haar ontdekken — ik zal haar natuurlijk wel enigszins toetakelen opdat ze voor iemand die haar slechts eenmaal gezien heeft, onherkenbaar zal zijn — dan nog zou ze niets te vrezen hebben. Waarom zou hij haar vermoorden? Een vrouw brengt voor hem alleen maar geld op wanneer ze leeft.

Charles liet geen woord meer horen. Hij zat onafgebroken naar zijn oogappel te kijken en betreurde waarschijnlijk de lichtvaardigheid, waarmede Ophelia zich met vuur in een gevaarlijk avontuur wierp.

**LEEST DE AANKONDIGING
op pagina 4 van het omslag!**

Om half drie waren hoofdinspecteur Wély en inspecteur Verez terug in het Hotel Atlantique. De grote verandering, die hun houding ten opzichte van hun aanvankelijke arrestant had ondergaan, viel onmiddellijk op.

— Wij bieden U onze beleefde verontschuldiging aan, Sir Neville, zei Wély onderdanig. Wij hebben met hoofdcommissaris Baccart gesproken en zijn antwoord luidde: „Werk met Sir Neville samen en breng mij rapport uit”. Toen hing hij op. Wij zijn dus bereid met U samen te werken en ik neem aan, dat U ons thans wel enkele vrijwillige inlichtingen zult kunnen verstreken.

Templar zat zich inwendig te amuseren over de onderdanigheid, waarvan de hoofdinspecteur zich bediende en knikte de man glimlachend toe.

— Welnu, inspecteur, zei hij, de kwestie is deze: enkele weken geleden kwamen mijn vrienden en ik in Parijs toevallig op het spoor van een bende handelaren in verdovende middelen en blanke slavinnen. De financier van deze bende, een zekere Graaf Squinza, werd, zoals U ongetwijfeld zult weten, in zijn villa te Neuilly door de leider van de bende, een zekere Saligny vermoord. Deze Saligny nu, dook onmiddellijk daarna in Le Havre op, waar hij een „kunstmatig paradijs” exploiteert, terwijl hij tevens van hieruit blanke slavinnen naar Zuid-Amerika exporteert. Het was Saligny, die Madame Labarthe vermoordde, en het was Saligny, die mij in mijn arm schoot, overigens een schampschot.

Bij deze woorden toonde hij een bescheiden verband, dat strak op zijn onderarm gewikkeld was. Hij voelde zich genoodzaakt de beide Franse politiemannen een deugdelijke verklaring te geven, na het bevel van Baccart om met hen samen te werken. Daarom zou hij de mannen ook de gelegenheid geven van zich te doen spreken.

— Als ik U vragen mag, Sir Neville, vroeg inspecteur Verez. Weet U waar die Saligny zich op het ogenblik bevindt?

Templar dacht even na en keek in gedachten naar zijn tegen elkaar geplaatste vingertoppen.

— Neen, antwoordde hij resoluut. Ik heb weliswaar een vermoeden, doch ik zal U dit thans nog niet meedelen. Vanavond zullen wij een razzia uitvoeren in dat bewuste huis, waarbij waarschijnlijk de hele

bende, leider en satelieten inclus, in Uw handen zal vallen.

— Als dat waar zou zijn, Sir Neville, sprak hoofdinspecteur Wély, terwijl zijn borst zich welfde, zou dat voor ons iets geweldigs betekenen.

— Goed, dan, laten we zeggen, dat U mij vanavond om middernacht hier komt afhalen. Ik zal U dan de weg wijzen en U kunt Uw gang gaan. Tussen twee haakjes, inspecteur, hoe werd Madame Labarthe eigenlijk vermoord?

— Zij werd vanuit een rijdende auto op de stoep van ons hoofdbureau neergeschoten.

— Zo, zo, ja, dat is Saligny geweest. Enfin, mijne heren, ik hoop U dus vanavond om middernacht hier terug te zien.

De Fransen namen beleefd, met veel gebuig en bloemrijke taal, afscheid en Templar hoefde ditmaal niet naar de deur te lopen om zijn afkeuring uit te spreken over dienstbodenmethodes.

De ondoordringbare mist nog erger scheen te worden, welke nu de wind was gaan liggen en de motregen was opgehouden, hing als een zware sluier over de stad en het water.

Het was tien uur en Ophelia Morgan klauterde voorzichtig langs de loopplank aan boord van de „Farina”. Voetje voor voetje schuifelde ze over het vochtige dek in de richting van de trap, die naar de brug leidde. Zich stevig vasthoudend en tastend in de duisternis met haar voeten krom ze de ijzeren treden op naar boven, waar ze enkele seconden stil bleef staan voor een gesloten deur, waaronder een smalle streep licht naar buiten scheen.

Ze telde tot drie en liet dan haar kleine handje een paar maal luid op de deur te rechtkomen.

— Binnen, riep een barse stem.

Ophelia opende de deur en werd een ogenblik verblind door de zee van licht, die naar buiten viel. Ze knipperde even met de ogen, stapte over de hoge drempel naar binnen en trok de deur achter zich dicht. In een ronde armstoel, gekleed in een enigszins versleten uniform en met zijn benen op het bureau, zat de gezagvoerder van de „Farina”, kapitein Ollier. Voor hem, onder het onmiddellijk bereik van zijn hand, stond een fles whisky met een half gevuld glas. Achter de zware ge-

stalte ontdekte ze tegen de wand van de hut een slordig opgemaakt bed, en daaronder een half dozijn sokken.

— Mag ik binnen komen? vroeg Ophelia met een verlegen, doch daarom niet minder verleidelijke glimlach.

— Ik riep toch binnen, antwoordde de zeeman, terwijl hij zijn ogen onder de borstelige wenkbrauwen iets toekneep om zijn onverwachte bezoekster wat beter te kunnen opnemen. Hij streek zich met de rug van zijn hand over het ongeschoren gezicht en schoof dan met een nonchalante beweging zijn witte pet naar achteren.

— Kom d'r in, zeg ik altijd, als je maar niet naar de rotzooi kijkt. Wat kom je doen, kind?

Hij schonk zijn glas opnieuw vol, ledigde het tot op de helft en maakte een smakkend geluid met de lippen.

— Kapitein, zei Ophelia voorgewend verlegen, ik loop al een week te zoeken naar een schip, dat me naar Zuid-Amerika kan brengen. En een uur geleden vertelde iemand me in een café in de stad, dat Uw schip morgen of overmorgen vertrekt. Ik wilde U vragen om me mee te nemen.

— Wat?? riep de zeeman verbaasd uit, terwijl hij snel zijn glas beetpakte.

— Oh, zei Ophelia, ik bedoel, niet voor niets. Ik zal betalen, wat U maar vraagt, maar, ziet U, ik heb geen tijd om mijn papieren in orde te maken, en ik moet absoluut zo spoedig mogelijk weg. Zegt U maar gerust wat U hebben wilt, ik zal het U betalen,.... toe.... kapitein.... laat me niet op de wal staan.... ik zal betalen wat U hebben wilt. Hoeveel krijgt U van me.

Kapitein Ollier moest zich bekennen, dat ze er aardig uitzag, vooral dat pruillipje maakte hem zo week, het was net of hij midden in de branding zat, hij voelde hoe het getij omliep.

— Maar.... maar.... begon hij zwakjes, ik kan toch maar niet iedereen meenemen.... U weet toch wel, dat het verboden is.... nou, ja, dat is te zeggen, ik wil wel iemand helpen, maar ze moeten er geen gewoonte van maken, zie je.

— Neen, neen, hapte Ophelia gauw toe, één keer maar, kapitein, toe, één keer maar. Hoeveel geld moet ik betalen, zegt U het maar, U krijgt het meteen.

— Eh.... ja.... dat is nou ja, daar praten we onderweg nog wel eens over, dat heeft geen haast, hoor.

Hij was van zijn stuk gebracht door

dit onverwacht bezoek. Het was ook een verduiveld buitenkansje, dat de Lieve Heer hem zo onverwacht in de schoot wierp. Geld behoefde ze helemaal niet te betalen. Wat had hij aan geld? Ze zou een beetje voor hem kunnen zorgen, zijn hut een beetje in orde houden, een overhemd en een broek wassen, wat sokken stoppen, en....enne.... nou, ja een beetje lief voor hem wezen.... zó preuts leek ze hem nou ook niet toe. Ach, wat, dat kwam wel in orde....

Er werd plotseling op de deur geklopt. De oude Ollier zat direct recht overeind en riep „binnen”.

Een matroos trad de hut binnen en zei:

— Ze zijn aangekomen, kappie, zojuist zijn ze het komen zeggen.

Ollie sprong overeind en was plotseling één en al actie.

— Goed, riep hij enthousiast uit, waar schuw de douane en de havenpolitie maar, dat ze aan boord kunnen komen en dan kunnen we vertrekken. Laat iedereen op zijn plaats gaan staan.

— Vertrekt U nu al? vroeg Ophelia verbaasd, en niet zonder lichte angst, nadat de matroos zich weer had teruggetrokken.

— Ja, antwoordde Ollie. Kijk eens, wij weten nooit precies wanneer we vertrekken. Zo lig je nog aan de touwen, en het andere moment ga je naar de haaien. Maar, hoezo, moet je nog afscheid nemen van een oude tante?

— Oh, neen dat niet, maar.... mare, ik dacht eigenlijk, dat we pas over een dag of twee gingen.

— Wees blij kind, dat je net op tijd de trein hebt kunnen halen. Het kon niet mooier. Binnen een dag zijn we tenminste die rot mist kwijt. Kom, ga mee, dan zal ik je naar de machinekamer brengen, daar moet je maar zolang blijven tot die snuffelaars weer van boord af zijn.

De machines van de „Farina” begonnen hevig te stampen en deden de oude schuit kraken in al haar voegen. Zij slingerde als een mallemlen en terwijl ze achter een grote berg kolen stond, vlak naast de machines in de buik van het schip, dacht Ophelia een moment, dat ze flauw zou vallen, Ze hoorde kettingen ratelen, de trossen werden losgesmeten en de loopplank ingehaald. En toen dreef de „Farina” langzaam van de kade af om koers te zetten naar het ruime sop.

Even na middernacht verlieten Templar, Charles, James en Maryse in gezelschap van de beide Franse politie-beambten het Hotel Atlantique en spoedden zich door de iets optrekkende mist in de richting van de haven, waar James linksaf sloeg om in de buurt van de „Farina” te blijven rondhangen, om eventuele opzienbare gebeurtenissen later te kunnen rapporteren. Hoofdinspecteur Wély en inspecteur Verez kregen uiteraard niet de ware reden te horen, waarom de reus zich van het groepje afzonderde.

Bij het begin van de rue du Port, achter de loodsen stond een donkere overvalwagen met een dozijn politiemannen erin, die nu langzaam de vijf donkere schaduwen langs de kade begonnen te volgen in de richting van het huis.

Hoewel, zoals reeds gezegd, de mist iets begon op te trekken, was het zicht toch nog bijzonder slecht. Men kon hoogstens twee meter voor zich uit zien en het duurde dan ook geruime tijd voordat Templar hoofdinspecteur Wély aanstootte en in de richting van een donker huis wees, dat plotseling rechts van hun uit de nevel tevoorschijn dook.

— Langs welke weg wilt U het huis betreden, Sir Neville? vroeg hoofdinspecteur Wély, terwijl hij de overvalwagen beduidde naderbij te komen.

— Langs de hoofdingang, inspecteur. Ik ken de bepaalde wijze van kloppen, waardoor het mij niet moeilijk zal vallen binnen te komen, tenzij men inmiddels het rythme van de klop heeft veranderd, evenals het wachtwoord.

Templar beduidde Maryse bij de overvalwagen te blijven staan, terwijl de agenten, allen met zware revolvers in de aanslag, er van achteren uitsprongen en zich achter hun superieuren schaalden.

Templar liep, vergezeld van Charles en de beide Franse politiemannen achter hem, op de deur toe en liet de klopper volgens het afgesproken signaal op het koperen plaatje neerkomen. Allen stonden in spanning te luisteren naar een eventueel geluid, dat men vanuit het huis verwachtte, doch niet voordat Templar nogmaals wilde kloppen, werd een grendel weggeschoven en hoorde men de ketting tegen het hout slaan.

De deur draaide langzaam op een kier open en onmiddellijk schoof Templar zijn voet en zijn revolver door de ontstane opening en keek Julot uitdagend aan.

— Haak die ketting af, beval hij, en houd je koest.

Julot stond totaal perplex naar de dreigende loop van het wapen te kijken en het duurde geruime seconden voor hij zijn spraakvermogen had teruggevonden.

Toen maakte hij de ketting los en Templar duwde de deur open, waarna een golf van uniformen over de drempel gleed. Julot was in minder dan geen tijd geboeid en weggevoerd naar de wagen, terwijl Templar de inspecteurs en zijn vriend beduidde hem te volgen.

Twee agenten bleven bij de deur posten, terwijl het gezelschap langs de trap omhoogsteeg naar de eerste verdieping, waar de grote zaal gelegen was.

— Wat is er op de benedenverdieping, John, vroeg Charles fluisterend.

Templar haalde zijn schouders op.

— Weet ik niet. Maar het centrale punt ligt op de eerste etage.

Hij bleef voor de deur van de grote salon staan en wachtte tot iedereen zich bij hem gevoegd had, om dan zijn hand op de knop te leggen en de deur met een zwaai open te gooien.

De grote salon met de door spiegels bedekte wanden, vertoonde die avond hetzelfde beeld als vier en twintig uur geleden, alleen met dit verschil, dat het aantal bezoekers iets groter was. Maar van Saligny was niets te bekennen, zoals Templar trouwens verwacht en... gehoopt had.

Het verdoofde publiek, alsmede de „dames” die tot de inventaris behoorden en de kellner, werden in een ommezien ontuchtterd door het scherpe geklik der boeien en de aanraking van het koude staal met hun polsen.

Templar liep op de kellner toe, greep hem ruw bij de revers, en vroeg:

— Waar is je baas? Saligny?

De man haalde de schouders op en antwoordde:

— Ikke... ik weet het niet, monsieur. Ik heb hem vanavond nog niet gezien.

Templar liet de man met rust en beduidde de inspecteurs en Charles hem te volgen, terwijl de politiemannen hun arrestanten naar buiten voerden. Op de eerste etage werd niets gevonden dan lege kamers, weliswaar gemeubileerd, doch van levende zielen was geen spoor te bekennen.

Terwijl hoofdinspecteur Wély en inspecteur Verez de zolderverdieping gingen onderzoeken, begaven Templar en Charles

zich naar de begane vloer, waar zij de daar liggende vertrekken begonnen te onderzoeken.

— Saligny is er niet, geloof ik, fluisterde de Grote Onbekende tegen zijn vriend. Ik ben blij, dat hij zo verstandig is geweest er tussen uit te knippen, want als Wély hem gearresteerd zou hebben, dan was ons hele plannetje in duigen gevallen.

Hij opende opnieuw een deur en na maar één blik in het vertrek te hebben geworpen, sprong hij naar binnen en richtte zijn revolver op de drie mannen, die op de grond om een groot pak zaten en geen gelegenheid hadden op te springen.

Zij waren bezig kleine zakjes te vullen met een wit poeder, welk zij met kleine lepeltjes uit een grote, tussen hen in staande, kartonnen doos schepte.

— Hier is dus de apotheek, waar de poeders gemaakt worden, merkte Templar sarcastisch op. Wel, wel, ik moet zeggen, dat jullie erg primitief te werk gaan. Enfin, dat is mijn zaak niet. Staan jullie maar op en haal geen flauwe grappen uit, want ik ben in staat om onmiddellijk te schieten. Roep jij de inspecteurs even, Charles.

Charles verwijderde zich en kwam even later met de beide Fransen terug, die met een uitdrukking van voldoening en tevredenheid de drie bendeleden over namen en ze naar de overvalwagen lieten brengen door de bij de buitendeur postende agenten.

— Zo, inspecteur, zei Templar, terwijl hij zijn revolver in de zak van zijn jas liet glijden en een sigaret opstak. Ik geloof wel, dat we alles gehad hebben.

— Maar, is die Saligny er ook bij? vroeg Wély enigszins teleurgesteld.

— Neen, ik heb hem niet gezien. Ik begrijp niet waar die kerel zitten kan, inspecteur. Maar... laten we eens naar de kelder gaan.

Snel daalde men via een kastdeur de treden af, welke naar een geheel betonnen, en lege kelder voerde. Er stond niets anders dan een ouderwetse, twee-deurs kleerkast, welke leeg bleek te zijn. Templar liep zoekend de ruimte in het rond en het scheen, dat er aan deze omgeving iets incompleets was. Hij wist niet direct wat de oorzaak was, maar iets wees er op, dat deze ruimte niet zo onschuldig was als zij er uit zag.

Zijn blikken bleven plotseling rusten op de kleerkast. Nogmaals wierp hij een blik in het meubelstuk en dan knielde hij plot-

seling voor de kast neer en scheen zich machtig te interesseren voor de poten.

— Inspecteur Wély, vroeg hij, weer over-eind kruipend, is het in Frankrijk een gewoonte, dat men onder de poten van een kleerkast wieltjes monteert?

— Wieltjes? Wel neen, daar heb ik nog nooit van gehoord.

— Welnu, hier hebt U toch zo'n kast. Die wieltjes duiden er op, dat de kast dus kan rijden. Maar waarom zou men met een kast gaan rijden, temeer wanneer deze leeg is? Tenzij...

Hij probeerde de kast van de wand weg te trekken, hetgeen hem evenwel niet lukte. Acht handen grepen het meubelstuk beet en met vereende kracht probeerde men het te verwijderen. De kast gaf wel iets mee, doch zij bleef beschermend voor de wand staan.

— Ik ben overtuigd, dat zich achter die kast een geheime uitgang bevindt inspecteur, concludeerde de Grote Onbekende. Dat is volgens mij de enige verklaring voor de wieltjes en de enige oplossing voor het feit, dat de kast niet te verwijderen is.

Plotseling had Templar zijn vinger op de mond gelegd. De vier mannen luisterden aandachtig naar een door Templar opgemerkt geluid en hoorden inderdaad, dat er vanachter de kast een licht gedruis kwam.

De twee inspecteurs namen links en Charles en John rechts van de kast plaats, omdat men niet wist in welke richting het meubelstuk zou opendraaien.

Het gehoor der vier mannen was tot het uiterste gespannen en vier revolvers waren dreigend op de kast gericht.

Bijna onhoorbaar klonk het geluid van een omdraaiende sleutel, een scherpe klik van een terugspringende veer, en toen draaide de kast langzaam op de wieltjes over de betonnen vloer, hiermede een knarsend geluid makend.

In de muur vertoonde zich een opening, waaruit een onbekende man, gekleed in oliejas en -broek tevoorschijn trad.

— Handen omhoog, riep Wély streng, terwijl hij op de man toeliep en hem handig begon te fouilleren.

— Wie ben je en waar kom je vandaan? luidde de tweede vraag.

De man wees sprakeloos op de donkere gang waaruit hij te voorschijn was getreden.

— Ja, dat begrijp ik ook wel, maar waar leidt die gang naar toe?

— Ga zelf maar kijken, luidde het stugge antwoord van de arrestant.

De kleding van de man wees er op, dat hij zojuist een tocht over het water had gemaakt en Templar hoefde niet eens meer de gang door te lopen om te weten waar deze heen leidde.

Inspecteur Verez bracht de arrestant naar de overvalwagen, welke reeds te klein was gebleken, en de overige drie mannen liepen door de gang, welke helder verlicht werd door de toorts van de politieman.

De lengte der gang was ongeveer honderd meter. Aan het einde leidde een houten trap omhoog, welke uitkwam in een houten vertrek, dat door een deur was afgesloten.

— Ik zeg U, dat we hier boven het water zitten, inspecteur, zei Templar. Luister maar eens goed. Je hoort de golfslag onder je. En wat die deur betreft...

Hij richtte de loop van zijn revolver op het slot, schoot het hele magazijn in één adem leeg en trapte met alle kracht tegen het paneel.

De deur draaide zonder tegenstand te bieden open en als één man stormden Templar, Charles en Wély naar buiten.

Ze stonden op een smalle, lange steiger, welke zich ongeveer met een lengte van veertig meter in zee stak. Langs zij lag een grote motorboot, welke plaats bood aan minstens veertig personen.

Het was nu duidelijk, langs welke weg Saligny had weten te ontsnappen, maar Templar's hersens waren plotseling met iets heel anders bezig. Waarheen had Saligny moeten uitwijken. Het was duidelijk, dat de laatste arrestant, die in de kelder in de val liep, iemand of een aantal personen met deze motorboot ergens heen had gebracht. Het zou mogelijk zijn, dat hij ze ergens aan de kust aan land had gezet, doch het onlogische van deze redenering drong onmiddellijk tot hem door.

— Kom, laten we gaan, inspecteur, zei hij. We kunnen hier toch niets meer uitsichten.

Ze kozen hun weg langs de steiger en stapten even later op de kade. De afstand van de kade naar het bewuste huis bedroeg bijna honderd meter en toen ze daar aankwamen, was een groot gedeelte der arrestanten in de overvalwagen ondergebracht, terwijl het merendeel evenwel er buiten stond.

Templar nam Maryse bij de hand en ge-

leide haar naar hoofdinspecteur Wély.

— Deze dame, inspecteur, woonde indertijd in dit huis. Ik heb haar hier uitgehaald, als het ware ontvoerd, en zij heeft mij in ruil belangrijke inlichtingen gegeven, welke uiteindelijk geleid hebben tot deze succesvolle arrestatie. Zoudt U haar toe willen staan onder geleide van een agent in het huis terug te keren, teneinde haar spulletjes bij elkaar te rapen. Zij kon deze op haar overhaaste vlucht niet meer meemenen.

— Och, daar is geen bezwaar tegen, Sir Neville. Onze charge is wel beloond geworden vanavond, hè?

De inspecteur riep een agent en gaf hem nauwkeurig instructies.

— En wanneer mademoiselle klaar is, agent, vulde Templar aan, weest U dan zo goed haar naar het Hotel Atlantique te brengen. Ik dank U bij voorbaat.

De agent salueerde beleefd, Maryse wierp haar redder een dankbare blik toe en Templar en Charles namen afscheid van de beide inspecteurs.

— Morgenochtend, inspecteur, ben ik op Uw bureau teneinde U nog enkele inlichtingen te verstrekken welke onontbeerlijk zullen blijken te zijn voor Uw rapport aan hoofdcommissaris Baccart. Tot morgen dus, inspecteurs, het was mij zeer aangenaam met U samen te werken.

Templar en Charles lieten snel het huis achter zich en spoedden zich de kade af in de richting waar de „Farina” had gelegen. Hier stuitten zij op James, die moedeloos op een kist onder de grote elektrische kraan zat.

— Wat is er, James, vroeg Templar, en... hemel... waar is de „Farina”.

— Uitgevaren, mylord. Ik was te laat hier, anders had ik hem wel op de wal gezet. Maar de schuit is om ongeveer half elf, kwart voor misschien vertrokken. Dit vertelden de douanebeambten mij.

Templar liet een zacht gefluit horen en wierp Charles een veelzeggende blik toe.

— Begrijp je het, Charles? De „Farina” is om laten we maar zeggen elf uur vertrokken. Op enkele mijlen uit de kust op een bepaalde afgesproken plaats, is ze blijven rondrijven tot zich de bewuste motorboot bij haar voegde, waaruit Saligny en zijn blanke slavinnen aan boord kropen. Ik wil er mijn hele bezit onder verwedden, dat er vanavond een zending vrouwen is aangekomen, die ze onmiddellijk hebben

doorgestuurd. Ze zitten waarschijnlijk al hoog en breed op zee.

— Maar, begon Charles, dan heeft Saligny die gang laten bouwen uitsluitend voor zijn handel in vrouwen.

— Natuurlijk, Charles, het was hem te gevaarlijk de vrouwen onder het oog van de douanebeambten aan boord te brengen. Maar, in ieder geval ben ik blij, dat Saligny ontsnapt is, Charles.

— Je wilt hem dus volgen?

— Volgen is het woord niet, Charles, antwoordde de Grote Onbekende, terwijl in zijn ogen een vreemde tinteling te bespeuren was. Wij gaan hem vooruit en wanneer hij voet aan wal zet in Brazilië, dan

begint de derde ronde van de jacht; en... ik kan je wel verzekeren, dat het tevens de laatste zal zijn. De zaak Templar contra Saligny wordt hiermede dus verdaagd tot over een... laten we maar zeggen, tot over enkele weken.

De drie mannen liepen langzaam naar het hotel terug, terwijl vanuit zee het onophoudelijk geloei der sirenes tot hen doordrong.

— Ik vind het om één reden jammer voor jou, Charles, dat het zo gelopen is.

— Hoe bedoel je, John? vroeg de jongeman verbaasd.

— Wel, je zult nu enige tijd Ophelia's nachtzoentje moeten missen.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 25

De Strijd om het drijvend Casino

Een spannend sensationeel verhaal, waarin zowel John Templar als Ophelia in moeilijkheden geraken, doch de sterkste ten slotte zegeviert.

ABONNEMENTSPRIJS

f 4.— per 12 nrs. f 7.75 per 24 nrs.

Zend een postwissel en U ontvangt ieder nummer direct na verschijnen franco thuis per post.

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen.

Groot nieuws!

Volgende week verschijnt de eerste aflevering van het wereldbekende klassieke boekwerk

DE MEMOIRES VAN CASANOVA

met prachtige illustraties van Luis de Aldébaran.

*

Dit is de eerste volledige vertaling van één der grootste meesterwerken van de literatuur, en... binnen ieders bereik!

*

Iedere aflevering omvat 32 pagina's en verschijnt wekelijks, doch tezamen vormen de in totaal 80 afleveringen 8 prachtige en waardevolle boekdelen, waarvoor de banden beschikbaar worden gesteld!

*

CASANOVA, de grootste en hartstochtelijkste minnaar
CASANOVA, de onweerstaanbare voor alle vrouwen
CASANOVA, de galante avonturier en veroveraar
CASANOVA, de voortgejaagde, wiens avonturen wij volgen te Venetië, Rome, Parijs, Constantinopel, Amsterdam, enz, enz.

Reserveer tijdig iedere aflevering, welke door nummering en verschil van kleur direct herkenbaar zullen zijn, bij Uw kiosk of boekhandelaar!

UITGEVERIJ *Jedes* ROKIN 174 - AMSTERDAM

VOOR BELGIË:

UITGEVERIJ „LIBRIS”, - LANGE BEELDEKENSTRAAT 26 ANTWERPEN